Losse nummers 6 fr — Weekblad - 4 september 1965 - nr 36 — 11e jaargang

de VOLKSUNIE

BLAD VAN DE VLAAMS NATIONALE PARTIJ

BEHEER : Maur. LEMONNIERLAAN 82, BRUSSEL 1, TEL. 11.82.16

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE DAGBLADVERKOPERS

ABONNEER NU!

HET HERBEGINT

In gans het land is deze week de jeugd terug naar de schoolbanken getrokken. In de pers verschenen vlak daarop de eerste ruwe schattingen over de verhouding tussen het aantal leerlingen in de officiële en de vrije onderwijsinrichtingen. Er werd eveneens ruime aandacht besteed aan de weerslag van de Vlaams-Waalse verhoudingen op het onderwijsgebied. Zo bleek eens te meer dat ook de jeugd slachtoffer is van de tipisch Belgische doorkruising en verzuiling : de tegenstelling vrijzinnig-gelovig en Nederlands-Frans.

De kleine en afgelegen Voerstreek genoot het treurige voorrecht, bij de heropening der scholen weer eens extra in het nieuws te komen. In de Vlaamse gemeente Remersdaal heeft men het klaargespeeld, het faciliteitenstelsel gekoppeld aan de sociale dwang dermate te hanteren dat het gemeenteonderwijs er thans volkomen franstalig is. Deze toestand wordt blijkbaar gebillijkt door de regering, inclusief de « Vlaamse » onderminister voor nationale opvoeding.

Uit Ronse worden voor de zoveelste maal een hele reeks ergerlijke overtredingen van de taalwet gesignaleerd ; in de streek van Komen-Moeskroen gingen de laatste tijd steeds meer stemmen op om het faciliteitenstelsel op onderwijsgebied ten gerieve van de Vlamingen doodeenvoudig af te schaffen, vermits - zo heet het cinisch - « er toch geen belangstelling voor is ».

Maar de aandacht van de Vlaamse gemeenschap gaat in de eerste plaats naar Brussel, waar het begin van ieder schooljaar een gelegenheid is om na te gaan in hoeverre de Vlamingen zich in deze Vlaamse stad hebben kunnen handhaven en om de vraag te stellen, welke onze kansen zijn in de agglomeratie en in gans Vlaams-Brabant. Nergens elders in België wordt ons zo verbeten, zo openlijk en tegelijk achterbaks onze jeugd en haar Nederlands wezen betwist dan in deze stad die onze hoofdstad heet te zijn. De energie die door de Brusselse Vlamingen en door gans Vlaanderen besteed wordt aan het op peil houden van Nederlands onderwijs in de hoofdstad, gaat verloren voor andere en normaler opdrachten. Deze schoolguerilla - die in ieder ander beschaafd land onmogelijk zou zijn - wordt gevoerd door een stel anti-Vlaamse struikrovers en wetsverkrachters, die in hun smerig handwerk de stilzwijgende of aktieve steun genieten van de overheid - zowel de gemeentelijke als de nationale.

De plagerijen en tegenkantingen waarvan het nederlandstalig onderwijs te Brussel het voorwerp is, zijn legio : ondergeschikte positie van de direkties en leerkrachten, ongeschikte gebouwen en klaslokalen, afleggertjes van het elders afgedankte didaktisch materiaal, een taalinspektie die een bespotting is enzoverder. In die omstandigheden mag het een mirakel genoemd worden, dat tegen de algemene stroom in en wars van het officieel klimaat het nederlandstalig onderwijs in de hoofdstad sinds enkele jaren ongeveer op (een overigens veel te laag !) peil blijft. Dit mirakel is goeddeels te danken aan de zeer grote inspanningen die de Brusselse Vlamingen zich getroosten om hun onderwijs en hun scholen te propageren. Het is eveneens te danken aan de goede resultaten van dit onderwijs, dat gunstig afsteekt bij de verbeulemansing en de vermuilezeling in « l'école bien de chez nous ».

Dat alles kan ons niet doen vergeten dat nog steeds onverminderd geldt te Brussel : « hier wordt een volk vermoord, hier wordt een jeugd verbasterd ». Het kan ons niet doen vergeten dat het meest dramatische resultaat van anderhalve eeuw unitair partijbewind de stelselmatige verfransing, ook en vooral doorheen het onderwijs, van het Vlaams-Brabantse Brussel is.

Het kan ons evenmin doen vergeten de ongehoorde lichtzinnigheid waarmee na Hertoginnedal de Vlaamse politici uit de grote partijen in de val van de grondwetsherziening zijn getrapt, een grondwetsherziening op het ogenblik dat ook elders maar vooral te Brussel wij de tragisch geminorizeerden zijn.

Het begin van het schooljaar is de geschikte gelegenheid om nog eens de juiste situatie lapidair samen te ballen : wij worden verplicht, met al onze energie de toepassing te eisen van wetten die onvoldoende zijn en die schaamteloos en voortdurend overtreden worden door wie ze uitvaardigden en moeten toepasen.

Hoe lang nog ?

AMBASSADE KONGO

Waarde Redaktie.

Op 16/8/65 is onze ambassadeur, graaf de Kerckhove de Denthergem, uit Leopoldstad op bezoek geweest in Qoquilhatstad.

Zijn Excellentie had niet veel tijd om zijn landgenoten te ontvangen. Amper drie uurtjes, waarvan dan nog de tijd dient afgetrokken (± 2 u.) voor het officieel bezoek aan de Kongolese autoriteiten.

Mijn uitnodiging kreeg ik om 11 u. De aankomst was aangekondigd voor 9 u. 40.

Velen kregen niets. Mr. Coopman, zo een beetje de vertrouwensman van de ambassade, verstuurde de uitnodigingen. Hij kan evenwel geen goede Belg zijn om op zo'n stuntelig papiertje van de Kongolese Staat zijn landgenoten uit te nodigen. Hij kan ook geen moedige Vlaming zijn vermits het gebeurde in de taal van Fernandel. De Vlamingen zijn hier nochtans in de meerderheid en de uitnodiging was enkel gericht aan de Belgen.

Tot slot : Vlaming en Waal vonden de hele boel een mislukking.

Onze ambassade in Léo zou er misschien best aan doen, tweetalige hoofdingen voor haar briefomslagen te gebruiken.

C.H. - Coquilhatstad.

« MINORISATIE »

Waarde Redaktie,

Gegevens betreffende de bevolkingscijfers 1964 laten toe, leerrijke vergelijkingen te maken. Zo voor de provincie Brabant, namelijk de kantons Halle-Vilvoorde (387.345 inwoners).

Daar tegenover de provincie Namen met 375.634 inwoners. Of 11.711 inwoners meer voor deze Vlaamse kantons in Brabant als voor een hele Waalse provincie.

Bij het nazien van de vertegenwoordiging in het parlement heeft de provincie Namen echter 8 volksvertegenwoordigers. De Vlaamse kantons waarvan sprake, zouden er logischerwijze minstens evenveel moeten hebben. Wat zien wij echter ? Dat het arrondissement Brussel, waarvan de bovenvermelde Vlaamse kantons deel uit maken, slechts 8 Vlaamse volksvertegenwoordigers telt (1.496.234).

En maar srpeken over de minorisatie van Wallonië en de prioriteit aan de Walen !

Gelezen in de « Libre Belgique » van 17.8.65, de gegevens verstrekt door het nationaal instituut voor tewerkstelling over de pendelaars, volgens cijfers van einde 1961. Het arrondissement Brussel ontvangt 104.388 werknemers, komende uit Vlaanderen, tegen slechts 44.082 uit Wallonië. Of 71 % Vlamnigen, tegen 29 % Walen.

De Vlaamse arrondissementen Aalst, Leuven, Mechelen en Dendermonde leveren samen 72.913 pendelaars aan Brussel. Het Waalse arrondissement Nijvel 16.654. Dit zijn de arrondissementen met de grootste bijdrage. Dit betekent dat voor iedere 5 werknemers, er 4 Vlamingen en slechts 1 Waal om den brode naar Brussel moeten. M.i. ware het bijzonder stichtend, nu de Franse preken aan de kust de aandacht opeisen, na te gaan hoe deze Vlaamse arbeiders en bedienden onthaald worden in Brussel. Hoeveel Brusselse bazen spreken deze Vlamingen in hun taal aan ? En dit is geen tijdelijk toeristisch snobisme, maar wel een dagelijkse levensnoodzaak.

B.H. - Erembodegem.

SCHOLEN IN HET BRUSSELSE

Mijnheren,

Naar het voorbeeld van het Centraal Sekretariaat der Vlaamse Verenigingen van Etterbeek, heeft het Verbond van Vlaamse Verenigingen van Sint-Agatha-Berchem insgelijks een schrijven gericht aan de schoolhoofden van de franstalige officiële en vrije scholen van deze gemeente om hen op het hart te drukken dat het voor de toekomst van de kinderen niet wenselijk is, ze in hun onderwijsinstellingen te aanvaarden wanneer het blijkt dat ze van huize uit nederlandssprekend zijn.

Het V.V.V.-Berchem rekent op de burgerzin van de aangeschreven schoolhoofden opdat zij de wet van 30 juli 1963 op het gebruik der talen in het onderwijs strikt zouden toepassen.

Alzo zullen de nederlandssprekende kinderen niet geestelijk verminkt worden in franstalige scholen, waar zij zich als « vreemden » voelen, zich moeilijk aanpassen, ontmoedigen, mislukken, de franstaligen in hun volledige ontplooïng remmen, van hun ouders vervreemden. In Brussel moet iedereen tweetalig zijn en de praktijk bewijst dat dit het best aangeleerd wordt in een nederlandstalige school. De statistieken van de kinderen die achterstand opliepen door hen in franstalige scholen te plaatsen zijn indrukwekkend.

V.V.V. - St-Ag.-Berchem.

ONDERWIJSTAAL

Mijnheren,

Eerstdaags is het opnieuw heropening van het schooljaar. We gaan terug zoals ieder jaar van nu af aan, regelmatig langs radio en T.V. om, redevoeringen horen van eminente personen die zullen aantonen dat wij Vlamingen, indien wij onze kinderen een toekomst willen bezorgen en van hen geen handlangers of maneuvers van de franstalige Brusselaars willen maken, er alle voordeel bij hebben onze kinderen in hun moedertaal, dit wil zeggen in het Nederlands te laten studeren.

Welk een gegrinnik zullen deze voordrachten dit jaar teweeg brengen bij de ontwikkelde maar lauwe of halve Vlamingen en bij de franstalige Brusselaars (90 % van Vlaamse afkomst) die nu « Wallon toujours » brullen.

Maar welke verwarring zullen deze voordrachten brengen bij de minder ontwikkelde Vlaming en kleine man, die weet dat een zekere mevrouw De Riemaecker minister is benoemd en met onze lieve centen zal betaald worden en dat deze dame haar kinderen naar franstalige scholen zendt.

Ik ben er van overtuigd : als deze vrouw niet onmiddellijk ontslagen wordt, zou het op een ramp kunnen uitdraaien voor de Vlaamstalige klassen in de hoofdstad aller Belgen (als ik het zo zeggen mag).

Deze zoveelste kaakslag in het gezicht der Vlamingen is tienmaal erger dan de franstalige preken aan de kust.

Moraliteit : zendt uw kinderen naar franstalige scholen en ge hebt kans om een vooraanstaande plaats in onze maatschappij te bekleden.

R.A. - St Niklaas.

IJZERBEDEVAART MAK ? X

Mijne Heren,

Als sekretaris van het gewestelijk IJzerbedevaartkomitee Broechem, werd ik verzocht, in naam van 97 deelnemers, die door ons toedoen deelnamen aan deze IJzerbedevaart, de mistevredenheid te laten kennen over het verloop van deze bedevaart.

Zij vroegen zich af - en mijns inziens zeer terecht : waarom dit jaar geen proklamatie ? Waarom geen kort « In Memoriam Juliaan Platteau », de bezieler van de vroegere IJzerbedevaarten ?

Zij vroegen zich af of de nieuwe toren werd ingewijd of ingedanst ?

Waar zijn de panelen « Amnestie » en « Federalisme » verzeild geraakt ?

Geen geestdrift, geen strijdvaardigheid ! Waar bleven de krachtige en zelfbewuste stellingnamen en redevoeringen ?

Voor zulke tamme en makke bedevaart behoren we geen regie ; zo nodig zullen de bedevaarders in de toekomst zelf hun bedevaart maken.

Persoonlijk heb ik op de bedevaartweide verscheidene bedevaarders gehoord dat zij teleurgesteld waren in hun verwachtingen.

Zij en wij hadden een bedevaart verwacht van scherpe strijdvaardigheid.

Sinds jaren spannen we ons in om ieder jaar met ± 100 personen naar Diksmuide te komen om op die dag de nodige kracht op te doen om de Vlaamse strijd vol te houden.

Bruno De Winter heeft eens geschreven (1949) : Als de IJzertoren een brave toren moet zijn, kan hij er beter NIET zijn. Ik meen dat het dit jaar - ter gelegenheid van de inwijding van de nieuwe toren en na het aanstellen van een zo anti-Vlaamse regering zeker niet het ogenblik was om af te zakken naar het peil van vóór 15 jaar. Nu was juist het ogenblik daar om kordaat stelling te nemen en de eisen scherp, ja zéér scherp, te stellen - onverbiddellijk en onvoorwaardelijk.

Zo hadden wij het verwacht ! Omver en erover, dat was HUN testament.

Persoonlijk werd mijn gevoelen van onbehagen en ontgoocheling nog verstevigd wanneer ik in « De Standaard » van maandag de geestdriftige perskommentaren las. De ondervinding heeft me geleerd dat wanneer dit blad zo vol lof spreekt over een Vlaamse manifestatie, er maar al te dikwijls een bijzondere reden voor is.

D.W. - Broechem.

De redaktie draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud der gepubliceerde lezersbrieven. Ze behoudt zich het recht van keuze en inkorting voor. Over de lezersrubriek wordt geen briefwisseling gevoerd.

KOOP BIJ ONZE ADVERTEERDERS

BABY-RELAX

WAGENS - STOELEN

KWALITEITS-SPEELGOED

HOBBY-TREINEN

DE LAATSTE SNUFJES IN Babywereld

DIEPESTRAAT 44 ANTWERPEN TEL. 32.44.30

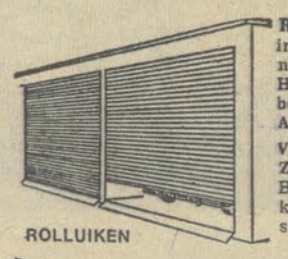

ROLLUIKEN in hout, staal, aluminium of plastiek. Hand- of elektrische bediening. Alle systemen.

VENETIAANSE ZONNEBLINDEN Bediening met koorden of met stang en windwerk

VENETIAANSE BLINDEN SOMBRILLA-FLEX

A. JEURISSEN – CLOOSTERMANS & ZONEN PVBA ZONHOVEN TEL 132 31

Grote keus : GLAZEN en MONTUREN. Gratis voor verzelerden. Herstellingen in eigen werkhuis.

Walter ROLAND

— Gediplomeerd Optieker —

Kerkstraat, 58 — Antwerpen

(Let a.u.b. op het huisnummer !)

Telefoon : 35.86.62

10 % korting op vertoon dezer.

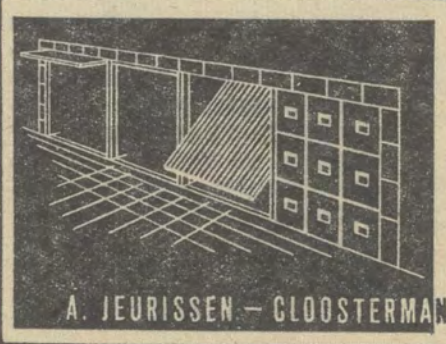

WENTELPOORTEN

In hout, staal, aluminium of plastiek.

Standaarduitvoering of naar gewenst model.

Systemen aangepast aan de aard van het bouwwerk.

Hand- of elektrische bediening.

ZONHOVEN • TEL 132 31

A. JEURISSEN – CLOOSTERMANS & ZONEN PVBA

Vertegenwoordiger voor Antwerpen (Stad en provincie) : L. Vandevelde, St Damiaanstr 17 Wommelgem - T 03-53.67.27

HERMES SCHOOL 54 Zuidlaan

211 M. Lemonnierlaan. Telefoon : 11.00.33. Brussel.

★

VOLLEDIGE SEKRETARIAAT-KURSUS IN 2 JAAR.

★

Sténo- en daktylografie in vier talen. Boekhouden. Sociale wetgeving. Moderne talen. Handels-correspondentie.

★

Dag- en avondlessen. De school waar Vlamingen zich thuis voelen.

★

Beter en voordeliger.

LET WEL

ALLE ADVERTENTIES VOOR « DE VOLKSUNIE » dienen toegestuurd aan onze PUBLICITEITSDIENST :

S. De Lie, « Papenhoek » Berendrecht Tel. (03)73.66.59

★

Alleen de zoekertjes gaan naar het hoofdsekretariaat :

M. Lemonnierlaan 82 Brussel 1. Tel. 02/11.82.16

WIM MAES

DIANALAAN, 10, BERCHEM - Antwerpen. - Tel. : (03) 39.69.34.

— Stelt zijn kandidatuur bij alle Vlamingen in de deren, voor alle verzekeringsvormen : Brand - provinciën Antwerpen, Brabant en Oost-Vlaan- Leven - Persoonlijke - Familiale - Auto - Wet - Burg. Aansprakelijkheid.

— Komt op het eerste verzoek voor : Overname van bestaande verzekeringspolissen. Nieuwe zaken bij huwelijk, oprichten zaak, enz.

EEN PORTRET

HOE men ook moge denken over Théo Lefèvre, over zijn beleid en de gevolgen ervan, één ding kan men de gewezen eerste-minister niet ontzeggen : hij was een politicus die tot de verbeelding der massa sprak. Hij wekte simpatie bij de enen, grondige afkeer bij de anderen; onverschillig liet hij weinigen. De joernalisten branden voor hem een kaarsje : door zijn — vaak heftige en onhandige — improvisaties zorgde hij voor méér kleurrijke kopij dan een half dozijn van zijn voorgangers in de Wetstraat samen; de « kiekeborst » en de « leefkamer » zijn er om het te bewijzen. Zelfs de hardnekkigheid waarmee hij het noodlot tartte door om de haverklap op het T.V.-scherm te verschijnen, was tot de gewaardeerde nationale attracties gaan behoren. Het notenkrakersprofiel met de Illico-sigaar daagden als het ware de cartoonist uit; de Pascal-pose — allesbehalve spontaan, doch integendeel grondig bestudeerd — verleende Lefèvre het door vele politici zozeer benijde alomgekende handelsmerk. Hij verscheen in de politieke arena als de klassieke olifant in de porseleinwinkel : een natuurelement waarvan met het woeden met spanning volgde. De gamma van gevoelens te zijnen opzichte strekte zich uit van geestdriftige bewondering bij de houthakkers van de schoolstrijd tot « Teijow Booite » van Algemeen Beschaafde Antwerpse flaminganten.

Die inderdaad in zeker opzicht eksaltante periode is thans afgesloten. Aan het hoofd van de regering staat een man die zo weinig tot de verbeelding spreekt, dat wel niemand op het ogenblik dat hij belast werd met de regeringsvorming in hem de toekomstige eerste-minister zag. Pierre Harmel werd zeker niet beschouwd als een der krachtige figuren uit de Belgische politieke arena en alle « waarnemers » hebben na de verkiezingen van 23 mei weken aan een stuk slechts gewacht op het ogenblik dat de formateur zijn harakiri-opdracht zou beëindigen en zich — als een ware Johannes de Doper — zou terugtrekken voor een die na hem kwam en groter was dan hijzelf.

Men heeft vergeefs gewacht. Tegen alle profetieën en voorspellingen in speelde Harmel de krachttoer klaar, het hoofd van de nieuwe regering van Zijne Majesteit te worden. De waarachtige omvang van die prestatie beseft men slechts volkomen, wanneer men voor ogen houdt dat nauwelijks enkele maanden voordien zijn positie, evenals die van zijn vriend Paul Herbiet, in de Luikse CVP zo ernstig bedreigd was dat het uiterst onzeker leek of hij nog kandidaat zou zijn bij de verkiezingen. Hij ontsnapte destijds aan een handig gesponnen intrige door het voorzitterschap van de Waalse CVP-vleugel te aanvaarden. In de maanden die volgden recupereerde hij zo snel, dat zijn aanstelling tot formateur wel velen heeft verbaasd, doch blijkbaar niet stuitte op groot verzet. En uiteindelijk slaagde hij er in, de eerste Waalse premier sinds vijftien jaar te worden.

Hoe men het ook draaie of kere, aan een dergelijke krachttoer ligt niet alleen het toeval ten grondslag. Pierre Harmel moge dan naast zijn voorganger een bleke en kleurloze figuur schijnen, het ware verkeerd hem al te licht te beoordelen en meteen te vergeten dat deze man uiterst gevaarlijk kan worden.

Gevaarlijk vooral voor Vlaanderen.

Pierre Harmel is ongetwijfeld een intelligent man. Intelligentie, gepaard aan een schijnheiligheid die zijn vrienden als « jezuitisme » vergoelijken, zijn de eigenschappen die het eerst bij hem opvallen. Bij zijn verschijningen in het openbaar of op het T.V.-scherm wekt hij de indruk van een man, wiens ernst en plechtstatigheid deugdzaam overgoten zijn met het wijwater van kanunnikale vroomheid. Het is in het teken van deze gewijde kleurloosheid dat hij als eerste-minister begroet werd. Men sprak van het imprimatur van het CVP-kongres en van het nihil obstat der socialisten; de Orde der Harmelieten kreeg burgerrecht in de pers, die schreef dat mevrouw De Riemaecker de eerste vrouw was die toegang kreeg tot het koncilie; toen Frans Van der Elst zich in de Kamer afvroeg of hij zopas een regeringsverklaring dan wel een sermoen had gehoord, lachten tot zelfs de politieke vrienden van de premier diskreet en beschaafd.

De weg die Pierre Harmel afgelegd heeft van bij zijn aanstelling als formateur tot bij zijn wijding als premier, vertoont trouwens duidelijk de kronkelige rechtlijnigheid die in de wandeling aan de volgelingen van Sint Ignatius wordt toegeschreven. Onmiddellijk na de verkiezingen liet hij zijn tegenstrevers in de Luikse CVP rustig hun gang gaan bij het afsluiten van een akkoord met de socialisten over de bestendige deputatie; eenmaal zover konden zij zich niet meer verzetten tegen een heruitgave van de geel-rode regeringsformule die zij nochtans steeds hadden verafschuwd en bestreden. Harmel besefte volkomen dat de vorige koalitie geëindigd was op een katastrofale verkiezingsnederlaag en dat dientengevolge de gedachte aan een heruitgave ervan op zeer grote weerstand moest stuiten, ook en vooral in de CVP en de BSP. Hij nam zich rustig de tijd — indachtig de oude wijsheid dat tijd veel wonden heelt — en sneed intussen zeer handig de pas af aan de liberalen, door hen een onaanvaardbare drieledige formule voor te stellen.

Na met schijnheilige verbazing de weigering van de PVV te hebben ontvangen, wastte hij zich lijk wijlen de heer Pilatus de handen in onschuld en liet nog maar eens de tijd zijn helende kracht bewijzen. Vervolgens begon hij uiterst voorzichtig aan de schijnbaar hopeloze onderneming om rond zijn persoon een regering te bouwen die het vertrouwen van de beide grote partijen zou krijgen.

Ook hier vond hij de weg om tot zijn doel te geraken. De formule was geniaal in haar eenvoud : door een zeer omvangrijke lijst van ministers op te stellen, slaagde hij er in een zo groot aantal ministrabelen voor zijn opzet te winnen, dat zij in de beide regeringspartijen een sterke drukkingsgroep vormden. Zijn formule had daarenboven het bijkomende voordeel, dat ze hemzelf een sterke scheidsrechterlijke positie binnenin de regering verschafte. Want verre van bekommerd te zijn om de rationele werking van een zo omvangrijke ministerploeg, heeft hij het er duidelijk op aangelegd de bevoegdheden dermate te verdelen en het evenwicht zo perfekt te hantéren, dat hijzelf uiteindelijk steeds het tongetje van de weegschaal blijft. Achter het vrome voorhoofd kon de oeroude overweging « verdeel om te heersen » zich nauwelijks verbergen.

Hij rondde het werk der regeringsvorming af door voor Kamer en Senaat te verschijnen met een verklaring die uiterst weinig houvast bood en wier vrome algemeenheden weinig indruk maakten, maar nog minder herrie en moeilijkheden uitlokten.

Voor zover Pierre Harmel zijn reputatie zelf bewust heeft opgebouwd — gelijk een Lefèvre zorgvuldig zijn « image » koesterde — heeft hij er steeds waarde aan gehecht, op het forum te verschijnen als de Rechtvaardige. In de huid van deze rechtvaardige steekt echter een volmaakt opportunist, die bij herhaling zijn huik naar de wind wist te hangen. Zelfs zijn politieke vrienden zullen zijn opportunisme in de schoolstrijd niet loochenen. De Vlamingen hebben niet vergeten dat Harmel in het naar hem genoemde centrum tot het besluit kwam dat de Voerstreek Nederlands was, wat hem later nooit belette om de Luikse agitatie het volle gewicht van zijn pontifikale assistentie te verlenen. Opperste blijk van opportunisme was de vlotheid, waarmee hij zijn gewezen medewerker Jef Van Bilsen als koninklijk kommissaris uit de hoed toverde toen van Vlaamse C.V.P.-zijde kritiek werd geuit op het taalevenwicht in de regering.

Harmel staat voor een zeer zware opdracht. De kaap van de grondwetsherziening is nog verre van omzeild. Vlak na de verkiezingen overheerste de mening, dat de nieuwe regering geen lang leven zou beschoren zijn. Het lijkt echter geraden, rekening te houden met de gewiekstheid van een eerste-minister die een met zoveel hardnekkige handigheid veroverde positie niet zonder slag of stoot zal prijsgeven. Het lijkt aangewezen, rekening te houden met de uitgesproken bedoeling van de regeringspartijen, hun elektorale wonden zolang mogelijk te likken zonder opnieuw gekonfronteerd te worden met de kiezer.

De vrome, kleurloze, te Ukkel geboren Luikenaar Harmel zou wel eens gevaarlijker kunnen worden dan zijn eksaltante Gentse voorganger.

Toon van Overstraeten

PEPERNOTEN

open brief

aan « De Standaard »

Emiel Jacqmainlaan

B R U S S E L

Waarde konfraters,

Oejejoejejoei ! wij horen daar op de Jacqmainlaan al een kreet van afgrijzen opgaan bij het lezen van onze aanschrijftitel : konfraters ! Wij van de staatkundige, maatschappelijke en ekonomische belangen, wij in de twee-en-veertigste jaargang van onze waardigheid, wij aan nummer 247 van het lopend schrijf- en boekjaar : konfraters van die bespottelijke weekloners op De Volksunie ? Geen denken aan. Evennaasten, tot daar toe en slechts inzoverre het op pagina 1 in de leuze A.V.V.-V.V.K. fier beleden geloof het voorschrijft. Maar konfraters ? Eenvoudig geen denken aan !

Voor ons niet gelaten : wij bedoelen het ook niet zo letterlijk. Er moet nu eenmaal iéts bovenaan een brief staan en ons viel zopas niets beters in. Alhoewel, inderdaad : fel konfraterneel kunnen wij het polemiekje, dat zopas tussen ons beider bladen werd gevoerd, niet heten.

Even resumeren ! Na de IJzerbedevaart bracht gij een stukje over de M'as-tu-VU-parlementairen van de Volksunie. Het is overbodig, de inhoud ervan hier te herhalen : uw lezers kregen hem onder ogen in hun dagblad ; voor zover de onze het dagelijks zonder « Standaard » stellen (en dat zijn er steeds méér), hadden wij de sportiviteit om uw aanklacht verleden week op deze plaats onder hun ogen te brengen, letterlijk zoals door u geschreven, voorzien natuurlijk van dio Genesk kommentaar. Verleden maandag was het dan weer uw beurt met twee omvangrijke echo's.

Gij moet, serieuze konfraters, er even vrede mee nemen, de les gespeld te worden door de losse jongens van onze wekelijkse snert. Er is namelijk een grondig verschil tussen u en ons. Wij hebben het fatsoenlijk geacht uzelf aan het woord te laten in een letterlijk en volledig citaat van wat gij over de VU (m'as-tu) hadt te zeggen. Gij geeft wél een antwoord, er echter zorg voor dragend uw tegenstrevers (komaan, zo erg is het wel niet) op geen enkel ogenblik aan het woord te laten. Dat geeft ons zo'n beetje de indruk dat uw lezers op minder objektiviteit recht hebben dan de onze.

En wat een gewichtige praat, waarde konfraters : « Het orgaan van de Volksunie doet erg verbolgen... ». Wij beseffen volkomen dat de schrijvelaar die deze kroniek verzorgt eigenlijk maar een aftandse grapjas is, stukken minder grappig dan gijzelf. Maar met de beste wil van de wereld kunnen wij ons niet voorstellen er vorige week zózeer naast gezeten te hebben dat onze mislukte grimlach zou ontaard zijn tot een verbolgen grijns. Dies lijkt het ons alsof gij uw lezers appelen voor citroenen verkoopt wanneer gij hen wijsmaakt dat « het orgaan van de Volksunie erg verbolgen deed ». Verbolgen doen we élders in dit blad dan in deze oh ! zo weinig ernstige kroniek.

Dat is, waarde konfraters, de stand · wij kunnen bij u niet rekenen op evenveel objektiviteit als wijzelf (althans bij deze gelegenheid : laat ons voorzichtig zijn !) opbrachten en wij kunnen bij u niet rekenen op de gave des onderscheids tussen verbolgenheid en - toegegeven ! - tweedehands-grapjasserij. Blijft ons dan, te zoeken of er toch niet ergens een batig saldo is voor u.

God zij geloofd, dat is er ! Ingaande op ons verzoek hebt gij ons meegedeeld, hoe de VU-parlementairen zich op de IJzerbedevaart moeten gedragen om in overeenstemming te zijn met The Book Of Words dat op de Jacqmainlaan geldt : zij zijn er « welkom, niet op de ereplaatsen, maar in de massa ».

Dat is, konfraters, in ieder geval een nieuw geluid. Wij herinneren ons nog méér dan levendig de periode, toen rond de IJzerbedevaarten de partijpolitieke intriges gesponnen werden (want die zijn er inderdàad geweest, maar niet van de Volksunie) en toen gij in vrome toewijding, vette titels en grote foto's verslag uitbracht over de vererende aanwezigheid van de P.W. Segersen en de andere politiekers die nooit tussen de massa hadden gestaan en die, voor één keer dat ze meineed aan de toren kwamen plegen, op hun ereplaatsen onderdanig en overvloedig bewierookt werden door dezelfde « Standaard » van vandaag.

Tot volgende week ? Alhoewel zelfs ezels zoals wij zich niet graag al te vaak aan dezelfde steen stoten.

dio Genes.

KOMKOMMERTIJD

Terwijl in de departementen ijverig getimmerd wordt aan de begrotingen en terwijl de heren vertegenwoordigers des volks nog steeds nauwelijks denken aan de tweede dinsdag van oktober, zit de politieke journalistiek volop in de komkommertijd.

De heren redakteuren komen er thans toe zich de tijd te nemen voor uitvoerige beschouwingen die in periodes van grotere politieke aktiviteit gewoonlijk achterwege blijven omdat de aktualiteit de plaats opeist.

FRANSE PREKEN

Deze ontboezemingen in de (nog steeds) mineurtoon van de vakantieperiode zijn vaak bijzonder leerrijk.

Zo leerde ons de Gentse « Vooruit », hoe de Vlaamse socialisten eigenlijk denken over Franse preken aan de kust : « Wie geen Franse preek wil horen, moet maar naar een kerk gaan waar het sermoen Vlaams is. Franstalige reklame willen verbieden zou het domste zijn wat men kan doen. Immers, een groot deel van onze badgasten spreekt enkel Frans en mag verwachten in die taal bediend te worden, vermits het een wereldtaal is, wat men van het Vlaams moeilijk kan beweren ».

Zo stond het er, niet in de « Libre Belgique » of de « Dernière Heure », maar in die goede rode Gentse «Vooruit » !

Een bij uitstek klassebewust standpunt ! Om maar van nationaal bewustzijn te zwijgen...

GEEN PROTEST

In de « Nieuwe Gids » - nog steeds het lijforgaan van de laatste carré der Lefèvrianen - wijdde Antoon Breyne alias Vanhaverbeke uitvoerige beschouwingen aan de verkiezingen en de regeringsvorming.

Breyne vroeg zich - een tikje verbaasd, een tikje geamuseerd - af, hoe het mogelijk was dat Harmel (een rechtse, een Waal) eerste-minister kon worden van een nieuwe B.S.P.-C.V.P.-formule zonder dat in de beide regeringspartijen de poppen aan het dansen gingen. Spottend verbaasde hij er zich over, dat van Vlaamse C.V.P.-zijde praktisch geen zucht van protest opging tegen de wat al te goedkope Van Bilsen-oplossing voor het oneevenwicht tussen Vlamingen en Walen in de regering.

De bespiegelingen van Breyne zijn die van een verbijsterd Lefèvre-fan, die vaststelt dat Harmel nu plots dingen voor mekaar heeft gekregen waaraan Théo eenvoudigweg niet kon denken. Het zijn bedenkingen van een cynicus, die zijn waarde kollega's van de Vlaamse C.V.P. hun gebrek aan ruggegraat en hersens spottend onder de neus wrijft.

Breyne's ontboezemingen leren alvast één ding, : dat Lefèvre, hoe « sportief » hij in de Kamer ook gereageerd heeft op de aanstelling van de regering Harmel. van achter de schermen geen gelegenheid zal laten voorbijgaan om zijn opvolger vuile toeren te spelen.

Gelijk hij het zijn voorganger Eyskens heeft gelapt.

In het teken vanzelfsprekend der naastenliefde en broederschap in C majeur, eerste letter van de naam zijner partij !

ONTROEREND

De ontroerendste zin van de week lazen we in een lezersbrief van de « Pourquoi-Pas ? ». We vertalen hem en verzoeken u beleefd, mee te snotteren : « Wij hebben in Zwitserland Brusselaars en Vlamingen ontmoet met een leeuwenvlagje zwart op geel. Is dat niet treurig ? ».

Inderdaad !

DE SPEKPATER EN...

Volgende maandag viert pater Werenfried van Straaten, de internationaal-gekende Spekpater, zijn zilveren priesterjubileum. Een passende gelegenheid om een kort eresaluut te brengen aan deze Vlaming van Noordnederlandsen bloede, aan deze vurige apostel die tevens een modern manager is in de dienst des Heren, aan de man wie men het graag vergeeft dat hij ook wel eens er neven klopt omdat hij nu eenmaal dag en nacht hamert op steeds datzelfde aambeeld van de ellende en de mizerie in de wereld, vooral de kommunistische wereld.

... ZIJN LEVENSWERK...

Een paar weken geleden hoorden we op een Duits radiostation een zware stem rustig, maar toch vol ingehouden passie, vertellen over een wereldreis langs de bidonvilles en de mizeriebuurten in Oost en West. Perfekt Duits, met slechts een zeer ver zweempje van een accent: onmiskenbaar der Speckpater van bij de eerste zin. In Duitsland is Werenfried van Straaten even bekend en populair als in Vlaanderen. Pinksteren dit jaar kreeg hij er nog de Europäische Karls Preis een vererende onderscheiding die bvb.. ook aan de Oostenrijkse Bondskanselier Julius Raab en aan de Liechtensteiner prins Franz Josef II werd toegekend Maar niet alleen in Europa (België, Nederland, Luksemburg, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Italië - Zuid-Tirol afzonderlijk, Frankrijk, Spanje, Engeland en Ierland) doch ook elders in de wereld (Australië, Nieuw-Zeeland, Amerika) is Werenfried Van Straaten's levenswerk, de Oostpriesterhulp, aktief.

... IN DE BLOEMEN

Werenfried van Straaten is niet door geboorte en werkkring alléén een Heelnederlander! Het past tevens er aan te herinneren dat hij een der allereersten was om na de oorlog de repressie aan te klagen en beslist de kant der verdrukten en vervolgden te kiezen.

Naar het evangelische woord is hij « een teken van tegenspraak » ; in de zuiverste zin is hij een Simon van Cyrene die door zijn groot hart naar zijn levenstaak werd gedreven : het kruis van zovelen te helpen torsen.

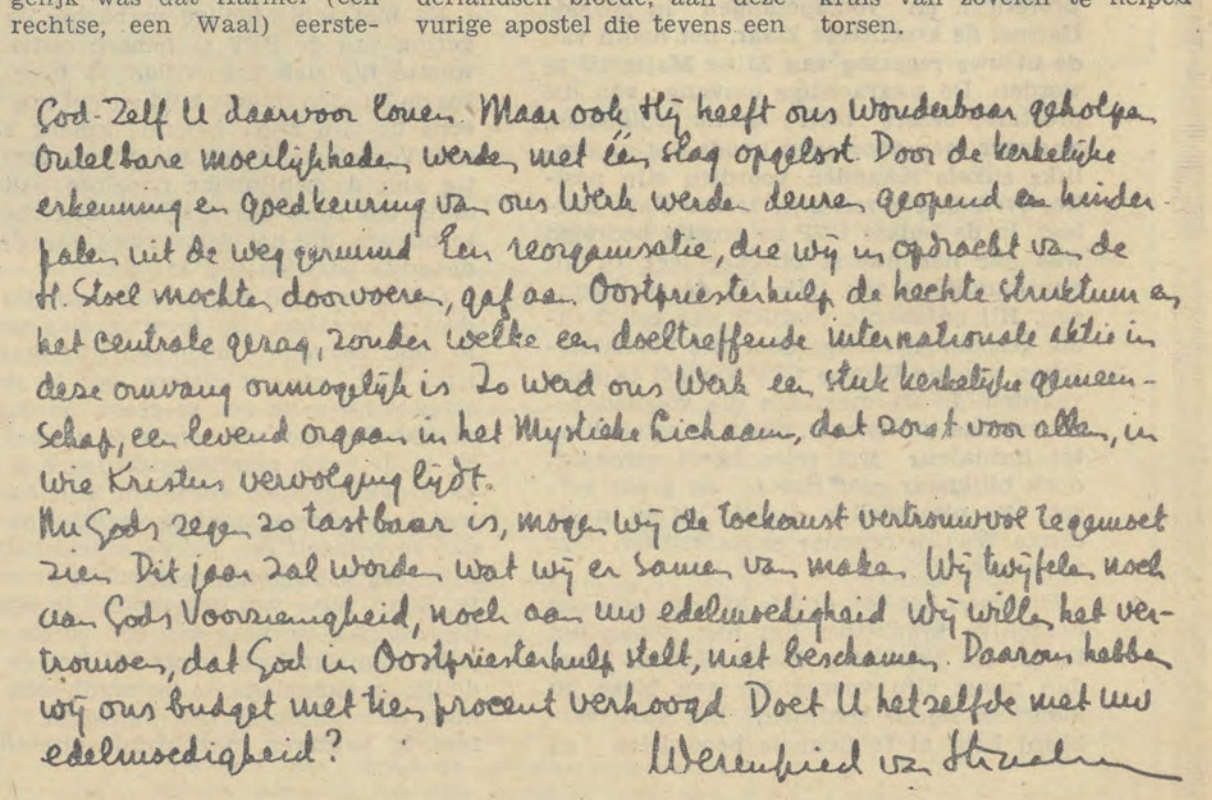
God-Zelf U daarvoor loven. Maar ook Hij heeft ons wonderbaar geholpen. Onoverkomelijke moeilijkheden werden met één slag opgelost. Door de kerkelijke erkenning en goedkeuring van ons Werk werden deuren geopend en hindernissen uit de weg geruimd. Een reorganisatie, die wij in opdracht van de H. Stoel mochten doorvoeren, gaf aan Oostpriesterhulp de hechte structuur en het centrale gezag, zonder welke een doeltreffende internationale aktie in deze omvang onmogelijk is. Zo werd ons Werk een stuk kerkelijke gemeenschap, een levend orgaan in het Mystieke Lichaam, dat zorgt voor allen, in wie Kristus vervolging lijdt.
Nu Gods zegen zo tastbaar is, mogen wij de toekomst vertrouwvol tegemoet zien. Dit jaar zal worden wat wij er samen van maken. Wij twijfelen noch aan Gods Voorzienigheid, noch aan uw edelmoedigheid. Wij willen het vertrouwen, dat God in Oostpriesterhulp stelt, niet beschamen. Daarom hebben wij ons budget met tien procent verhoogd. Doet U hetzelfde met uw edelmoedigheid?
Werenfried van Straaten

Het karakteristieke handschrift, waarin miljoenen bedelbrieven over de hele wereld door Werenfried Van Straaten verspreid worden.

DE IJZERTOREN...

Zoals onze lezers weten is er een polemiek geweest tussen « Pallieterke » en de CVP-er Verroken. Deze laatste had geschreven dat de Volksunie in « woest gedring (sic) achter de schermen » geprobeerd had, de leuze A.V.V.-V.V.K. van de toren te doen verwijderen. Uitgedaagd door « Pallieterke » man en paard te noemen zou Verroken, volgens het Antwerps weekblad, in zijn eigen omgeving hebben laten doorsijpelen dat hij zich vergist had.

Men kon van Verroken niet verwachten dat hij de fairness zou opbrengen zijn vergissing ruiterlijk toe te geven, wel dat hij — in zijn eigen belang — zijn mond zou houden. Mis ! De C.V.P.-schrijvelaar volhardt in de boosheid. Als bewijs voor de snode plannen van de Volksunie voert hij aan dat Mattheyssens de Mis niet op de Bedevaartweide heeft bijgewoond in 1961.

...EN MATTHEYSSENS

Weet Verroken dat Mattheyssens, samen met wijlen dr Rombouts, stichter is geweest van één der allereerste plaatselijke bedevaartkomitees ? Weet deze leuteraar dat dit komitee een der bedrijvigste is geweest in heel Vlaanderen en herhaaldelijk tot voorbeeld werd gesteld ? Weet deze kletsmajoor dat dit komitee een intense propaganda heeft gevoerd en aanzienlijke geldsommen heeft ingezameld voor de bouw van de nieuwe toren met... A.V.V.-V.V.K. ?

Weet deze C.V.P.-femelaar dat sinds 14 jaar Reimond Mattheyssens voorzitter is van dit komitee ?

Waar is de staat van dienst van Verroken ? Voor zover ons bekend beperkt zijn bijdrage zich tot wat zure kritiek op de toespraken en zijn vererende aanwezigheid op de bedevaart als de politieke konjunctuur het toeliet en er enige kans was, wat stemmetjes te ronselen van een paar argeloze bedevaarders.

Deze C.V.P. - blikvanger heeft weer eens de volle maat van zijn lachwekkende pietluttigheid en van zijn misleidende kwade trouw geleverd.

Na hun vrijlating bezochten de twee aangehoudenen van de taalincidenten te Koksijde de IJzervlakte - een privé-bedevaart met enkele dagen vertraging. Nadien waren ze te gast in het Diksmuidse Vlaams Huis, waar bovenstaand kiekje werd genomen : 2e v.l. is Frieda Witters, 4e v.l. Joris Dubois.

HET PERSINCIDENT TE DIKSMUIDE

Nadat de herrie in de bladen omtrent het « incident » met de reporter van het agentschap Belga op de IJzerbedevaart was geluwd en de journalisten-ooggetuigen er het hunne hadden over geschreven, heeft de heer Oscar De Swaef gemeend daarop nogmaals te moeten terugkomen. In de « Vooruit » van maandag jl. heeft hij zijn duit in het zakje gedaan, onder de titel « Geen neo-nazisme in Vlaanderen ».

De heer De Swaef weet van het incident enkel wat hij er van horen zeggen en gelezen heeft. Hij zelf heeft er niets van gezien : hij was vanzelfsprekend niet te Diksmuide.

De visie van deze gewezen kollaborateur van Groot-Brussel is dan ook nogal simplistisch. Hij schrijft o.m. : « Het is onder de invloed van het nationalistisch gif dat leden van een zogenaamde ordedienst een journalist zijn te lijf gegaan die bekend staat als een sociaal-demokratische Vlaamsgezinde». Aldus ingeleid moet voor de Vooruit-lezer de konklusie wel voor de hand liggen : de Belga-reporter werd « te lijf gegaan » niettegenstaande zijn Vlaamsgezindheid, omdat hij socialist is !

KOSTELIJK « GIF »

Vooral dat «nationalistische gif » is kostelijk. Van « gif » gesproken, zou de voorzitter van de Vereniging van Socialistische Journalisten, gewezen secretaris van Winterhulp en gewezen medewerker van de schepen van onderwijs van Groot-Brussel tijdens de bezetting, niet de aangewezen persoon zijn om te zeggen « onder de invloed van welk gif » verleden jaar, tijdens de grote socialistische jubelbetoging te Brussel (die de voorbode moest zijn van de grote socialistische overwinning bij de voor de deur staande gemeente- en parlementsverkiezingen) de « zogenaamde ordedienst » van de socialistische inrichters op de vuist ging met de eigen broeders-in-Marx van de Socialistische Jonge Wachten, waarbij zelfs de politie op deze laatsten werd losgelaten ? Was dat soms geen vorm van dat verfoeide «neonazisme» ?

MONOPOLIUM

Volgens « De Standaard » meent de Volksunie dat ze het monopolium van vlaamsgezindheid bezit. Helemaal juist is dat niet. De Vlaamse parlementariërs uit andere partijen mogen ook radikaal Vlaamsgezind zijn. Maar ze moeten het bewijzen met daden. En dat deden ze niet te Hertoginnedal en dat deden de Vlaamse C.V.P.-ers weer eens niet bij de regeringsverklaring toen ze duldden (« eindeloos is de grens van hun Vlaams geduld » !) dat van hun partij d'Alcantara, Mevrouw de Riemaeker en Van Bilsen minister werden, Vlamingen die hun kroost in het Frans opvoeden. Mevrouw de Riemaeker kreeg dan nog een mooi intervieuw in « De Standaard », waarbij natuurlijk geen sprake was van die Franse opvoeding !

WIJ ALLEEN

Volgens « De Standaard » wil de Volksunie de hand leggen op de Bedevaart en laten haar leden dit te veel zien zodat de Vlaamse CVP-ers afgeschrikt geraken.

« De Standaard » mag voor ons part weten dat de Volksuniekiezers, die de grote meerderheid op de IJzervlakte uitmaken, het ook niet prettig vinden dat omwille van die kleine C.V.P.-minderheid de regering niet de scherpe aanvallen krijgt die ze verdient.

Persoonlijk is het trouwens onze overtuiging dat de IJzerbedevaart er zou bij winnen indien scherpe taal zou gesproken worden zoals voor de oorlog. Want wanneer zijn de IJzerbedevaarten, qua opkomst, het peil van voor de oorlog beginnen te bereiken ?

Sinds het Bedevaartkomitee teruggegrepen heeft naar de oude thema's zoals dat van het federalisme.

OUDE KENNIS

Dat « De Standaard » daarbij niet vergeet dat vele bedevaarders eveneens zeer ontstemd zijn omdat C.V.P.-ers er eden van trouw aan Vlaanderen afleggen en die eden nadien rustig opzij leggen, evenals de Vlaamse ontvoogdingsstrijd, om een partij te dienen die Vlaams is aan de bazis maar die aan de top geleid wordt door franstaligen.

Partij die door « De Standaard » eveneens door dik en dun gesteund werd en wordt, zodat die krant voor de oorlog in de kringen van de fronters de bijnaam had van « Moniteur van het Vlaams Verraad ».

Wij hebben dat dus niet uitgevonden.

De vorige generatie kende klaarblijkelijk « De Standaard » al.

Ondanks het feit dat er toen iemand van het formaat van Sap was. Een formaat dat men vandaag op de Emiel Jacqmainlaan vergeefs zal zoeken !

ONDERWIJS TE REMERSDAAL

Het Voerdorp Remersdaal is een nederlandstalige gemeente met tegemoetkomingen of « faciliteiten » voor franstaligen. Het door de staat of gemeente ingericht onderwijs dient dus nederlands te zijn (behoudens de gebeurlijke bijzondere bijkomende scholen aangevraagd door minstens 16 franstalige ouders, wanneer er geen franstalige school binnen een straal van 4 km. zou bestaan). De gemeenteschool van Remersdaal dient dus volgens de letter en de geest van de wet nederlandstalig te zijn. De inwoners van Remersdaal willen — zoals traditioneel — hun kinderen naar de gemeenteschool sturen omdat ze menen dat deze school de enige wettelijke school is. Zij verwachten dat de staat de wet zou toepassen. Zij willen zelf aan geen onaangename gevolgen vanwege plaatselijke instanties blootgesteld zijn door de toepassing van de wet te vragen, waar het hen klaarblijkend schijnt dat de staat zelf zou ingrijpen.

Deze vaststelling lazen we in een parlementaire vraag van senator Wim Jorissen aan de minister voor nationale opvoeding. De vraag gaat verder als volgt.

« De gemeenteschool van Remersdaal (Limburg) werd de jongste jaren in twee stadia van nederlandstalig tot franstalig. In een eerste stadium werden de laatste drie jaren (4e, 5e en 6e klas) franstalig, terwijl de eerste drie klassen nederlandstalig bleven; in een tweede stadium werd de ganse school franstalig.

« De minister gelieve me te laten weten :

1. In welk jaar de 4e, 5e en 6e klas overgingen van het nederlandstalig naar het franstalig regime ? Op grond van welke wet of op besluit van welke instantie ? Of dit gebeurlijk besluit wettelijk in orde was ?

2. In welk jaar de volledige school franstalig werd ? Op grond van welke wet of op besluit van welke instantie ? Of dit gebeurlijk besluit wettelijk in orde was ?

« De minister gelieve me ook te laten weten wanneer hij het gemeentebestuur van Remersdaal zal verplichten, van de huidige gemeenteschool een nederlandstalige school te maken ? ».

Een waardevol dokument voor het m'as-tu-VU-dossier van «De Standaard » : een reporter van de Zwitserse T.V. neemt mr Van der Elst op de IJzerbedevaart een vraaggesprek af. Waar hàlen die Zwitsers het ?

Aansluitend op ons artikel « De taaltoestanden in de Belgische reklame-wereld », hier een foto die enkele aspekten er van duidelijk illustreert. Een franstalige affiche te Antwerpen werd eerst met teer besmeurd, terwijl nadien (wellicht als eerherstel) de N.A.C. het reklamebiljet sierde met zijn bekende « België één »-stroken. Als men bedenkt dat de huur van een reklamebord in het stadscentrum (voor enkele weken slechts) rond 5000 frank schommelt en soms kan oplopen tot 10.000 frank, dan begrijpt u meteen hoe sommige Brusselse agentschappen het geld van hun klanten laten « renderen ».

HUN BEHANDELING EN...

Tijdens de betoging te Oostende op 22 augustus ll. werden een reeks personen opgeleid.

De behandeling die sommigen onder hen ondergingen was een soort typebehandeling, die gewoonlijk achterwege blijft bij opleidingen ter gelegenheid van betogingen met een andere inzet dan de Vlaamse ontvoogdingstrijd.

Sommige opgeleiden dienden urenlang onbeweeglijk tegen een muur te staan met het gezicht ernaar gekeerd, zoals gebruikelijk in ondemokratische regimes. Terwijl ze in die houding stonden, werden ze door de ordestrijdkrachten herhaaldelijk bespot. Een opgeleide werd in een bevuilde cel ondergebracht en kreeg (opgeleid 's zondags 16 uur 30) voor de eerste maal wat te eten de dag nadien, maandag 's morgens omstreeks negen uur.

...EEN VRAAG

Deze vaststellingen werden door senator Jorissen aan de minister van Justitie overgemaakt, samen met de parlementaire vraag die hieronder volgt :

« De minister gelieve me mee te delen :

1. Of hij het in overeenstemming acht met de menselijke waardigheid, opgeleiden urenlang te laten rechtstaan met het gezicht tegen een muur ? Of hij het daarentegen niet passend vindt de opgeleiden een stoel of een bank ter beschikking te stellen zolang ze door politie of rijkswacht vast gehouden worden ?

2. Of het rijkswachters en politieagenten veroorloofd is opgeleiden om hun politieke overtuigingen of anderszins te bespotten ?

3. Of hij het nodig vindt, vaak lukraak opgeleide betogers tot de volgende dag in de voormiddag vast te houden zodat een arbeidsdag voor hen verloren gaat ?

4. Of de voorgeleiden 's nachts recht hebben op een zuivere cel ?

5. Of voorgeleiden die tot na middernacht ter beschikking gehouden worden, geen recht hebben op enig voedsel en drank ?

11 JULI EN 14 JULI

In ons vorig nummer schreven we dat het antwoord van de minister voor kultuur op de vragen van senator Jorissen betreffende het gemis aan Guldensporenherdenking op 11 juli in de T.V. en van het herdenken van de Franse (!) nationale feestdag op 14 juli, eveneens in de T.V., uitgebleven was.

Vier weken te laat kwam dit antwoord toch einde vorige week.

Ter informatie geven we hierover de antwoorden van de minister.

11 JULI

« De beleidslijn die de Vlaamse T.V. sedert enkele jaren ter zake volgt, werd dit jaar doorgetrokken met de creatie van een groot lyrisch Vlaams werk, nl. de T.V.-bewerking van de opera «Stroppelacorde », een moderne versie van het Reynaert-thema.

« De jongste jaren creëerde de B.R.T. in deze geest voor de T.V. « De verzoeking van de H Antonius » van Louis de Meester, en « Willem van Saeftinge » van Frederik de Vreese, beide met een Italiaprijs onderscheiden.

« Daarnaast werd telkens in de aktualiteiten-rubrieken verslag uitgebracht over de 11 juli-viering in den lande ».

Het antwoord van de minister is naast de kwestie. Vorig jaar werd de 11 juliviering te Kortrijk met de rede van Mr Michiel Van de Kerckhove rechtstreeks uitgezonden. Dit jaar was er niets soortgelijks.

14 JULI

Over de Franse nationale feestdag weet de minister te vertellen :

« Het achtbaar lid doelt vermoedelijk op een programma dat door de Amerikaanse T.V. aangeboden werd en waarin, aan de hand van filmopnamen die te Versailles en Parijs waren gemaakt, het verloop van de Franse Omwenteling tot bij het optreden van de eerste consul Napoleon Bonaparte werd opgeroepen.

« Gezien de plaats die de bestorming van de Bastille als symbool in deze samenhang van gebeurtenissen inneemt, leek 14 juli als uitzendingsdatum aangewezen.

« Er kan in dit verband trouwens op gewezen worden, dat de Vlaamse T.V. sedert enkele jaren voor St Patrick's Day, de Ierse nationale feestdag, telkens een gelegenheidsprogramma heeft ingeschreven ».

Op de Vlaamse T.V. worden dus de Ierse en de Franse nationale feestdagen herdacht, niet de Vlaamse. Wat de Franse Omwenteling betreft kunnen we alleen maar aanstippen dat gedurende de 20-jarige bezetting van onze Vlaamse gewesten het Nederlands als taal niet eens geduld werd. Wij hebben dus alle redenen om die feestdag te herdenken !

Wat 11 juli aangaat hopen we, dat volgend jaar de Vlaamse T.V. een herdenking zal durven brengen. En dat men de herdenking van 14 juli rustig overlate aan de Waalse T.V.

KOKSIJDE

Over de aanhoudingen te Koksijde stelde senator Wim Jorissen volgende parlementaire vraag aan de minister van justitie :

« Bij incidenten tijdens en na franstalige preken te Koksijde begin augustus werden twee betogers aangehouden. Zij verbleven wekenlang in voorarrest, ondanks het feit dat de beschuldiging « weerspannigheid aan de politie » zulk lang voorarrest niet kan wettigen.

« Daar soortgelijke lange voorarresten de laatste jaren bij herhaling voorkwamen ter gelegenheid van incidenten bij Vlaamse betogingen, gelieve de minister mij te antwoorden op volgende vragen:

« Welke van volgende kategorieën vallen onder het begrip « weerspannigheid aan de politie » :

a. Beleefd protest. b. Traag opvolgen van politie- of rijkswachtbevelen. c. Passief verzet bij de opleiding. d. Scheldwoorden; e. Bescherming tegen slagen van politie of rijkswacht. f. Handtastelijkheden op de politie.

« Deze verduidelijking omdat we menen dat politie en rijkswacht nogal een ruime interpretatie geven aan het begrip « weerspannigheid ».

« Meent de minister niet dat al te lichtvaardig omspringen met het voorarrest niet overeenkomt met de demokratische geest van onze grondwet en van onze wetten en dat dit eerder doet denken aan metodes die thuis horen in autoritaire landen ?

« Kan de minister niets doen om het te lichtvaardig omspringen met het voorarrest te voorkomen ? ».

BETSIE

Met typische mannelijke boosaardigheid worden jaar na jaar onveranderlijk alle grote tropische orkanen vereerd met een meisjesnaam. Vermoedelijk heeft zelfs M.M. van de allerhumanistische Standaard daar nog niet tegen geprotesteerd. Met een dergelijke protestbeweging wordt dan hier, zij het ook als bijkomende bemerking, begonnen : we hebben in dit land wel enkele voornamen van minder weldoende voorname figuren in voorraad : Léon (Degrelle, Collard of Suenens), Théo, Paul-Henri.

Over de komst van Betsie kunnen we ons echter alleen maar verheugen. Verwoestingen schijnt zij niet te hebben aangericht en zelfs haar grootse overwinning op het verloop van de tocht van Gemini V heeft geen mens gekwetst. Bij een Sovjet-Russische tocht hadden we natuurlijk niets opgemerkt : als men niet weet wat fukken moet, is elke misfukking onmogelijk. Nu weten we echter dat de reusachtige technische macht van de Verenigde Staten van Amerika gebogen heeft voor Betsie. Omwille van die buiging zijn we dan in dit geval toch wel tevreden over die meisjesnaam !

Gelukkig zijn we echter om de hoop die Betsie ons gegeven heeft. Veronderstel eens dat Gemini V een interkontinentale raket was met een H-bom, het begin van een atoomoorlog, dan had de onberekenbare Betsie raket én H-bom én atoomoorlog met zich kunnen meenemen. Voor het mannelijk verstand van generaals (een uiteraard zeer beperkt verstand) zijn «Betsie's » onberekenbaar, en ook een computer kan ten slotte niet aan alles denken.

Hoe interessant het ook is dat de mens er in geslaagd is zo nu en dan wat kosmische stralen te gaan meten en dat hij spoedig zijn voeten zal kunnen zetten op de maan die tallozen nu al eeuwen lang met licht verblinde ogen hebben bekeken, toch is het gelukkig dat wijzelf en de gehele werkelijkheid rondom ons niet helemààl aan de mens zijn overgeleverd. Want als dat zo was, zouden we onmiddellijk moeten vragen : aan wie ? Welke volwassene zou die vraag kunnen stellen zonder angst ?

Maar niet enkel het berekenende verstand, de technische scheppingskracht van de mens hebben van Betsie een les gekregen, ook zij die menen dat de produktieverhoudingen, de ekonomische organisatie van de menselijke maatschappij zonder meer de geschiedenis bepalen mogen wel eens, heel onekonomisch en onberedeneerd, even wat tijd aan nadenken besteden. Want het is mogelijk dat zij dit na de dood van Stalin en Kennedy en na het demokratische « verdwijnen » van Malenkov, Boelganin, Molotov en de zachtzinnige humanist Kroesjtsjov niét hebben gedaan. Zij hebben immers verder hun sceptische hoofden in ongeschokt geloof gebogen voor Marx, volgens wie de kommunistische revolutie niet in Rusland kón beginnen...

Geen enkele van deze kritische beschouwingen is gericht tegen het vertrouwen in de menselijke mogelijkheden. Evenmin tegen de morele plicht tot overtuigde menselijke aktiviteit in de eigen volksgemeenschap of in de mensengemeenschap als dusdanig. Integendeel ! De bedoeling is : ons uitzicht niet te laten bepalen door de enkele gegevens die ons bekend zijn, onze hoop niet te laten doden door het overschatten van elementen, die door een « Betsie » kunnen uitgeschakeld worden.

Als een wervelstorm zijn enkele honderden Luikse revolutionairen in 1830 in de geschiedenis verschenen, met méér onberekenbaarheid dan nuchterheid. Waarom zou, vóór het 150 jaar verder is, in dit stormgebied niet nogmaals een Betsie kunnen verschijnen ?

Inderdaad, waarom niet ? Als zelfs in het stormenvrije Vlaanderen, in een kerk te Kokzijde, een Frieda kon rechtstaan om in het Nederlands te bidden of te zingen. En een sierlijke Blauwvoet deed uitvliegen in dit uitgeregende zomerverlof !

Nemrod.

VENSTER OP HET BUITENLAND

HET DERTIENDE JAAR VAN DE RAIS

Nasser is in het nieuws : de Raïs werkt momenteel een omvangrijk reisprogramma af. In Saoedi-Arabië onderzocht hij met koning Feisal de mogelijkheid om een einde te stellen aan het konflikt in Jemen; te Moskou pakte hij uit met een plan voor een Vietnamese pacificatie; een bezoek aan Tito staat eveneens op de dagorde. Nasser is dus druk doende met de inspectie van erekompanieën, het afleggen van historische verklaringen en het doorworstelen van de omvangrijke plichtplegingen die steeds gepaard gaan aan staatsiebezoeken. Maar zijn ijver bedriegt wel niemand : het gaat hem niet van harte en zijn rondrit langs een drietal hoofdsteden is alles behalve een triomftocht.

1965 is het dertiende bewindsjaar van de Raïs; het getal brengt hem kennelijk geen geluk. De positie van Nasser was nooit voorheen in die dertien jaar zo zwak als thans.

Zijn bezoek aan Saoedi-Arabië was voor hem een uiterst vernederende en pijnlijke gang naar Canossa. Sinds drie jaar staat in Jemen een Egyptisch expeditiekorps, dat de Jemenitische republikeinen ter hulp was gesneld in hun strijd tegen de afgezette iman. Dit 60.000 man sterke korps slaagde er niet in, de door koning Feisal van Saoedi-Arabië gesteunde iman te verslaan; wel integendeel bracht het onzichtbare partizanenleger de Egyptenaren aan de rand van de nederlaag. De faam van het Egyptisch leger, die in de Franse-Britse Suez-onderneming reeds een ernstige klap kreeg, is er stellig niet door gestegen. De oorlog in Jemen kostte de reeds zo zwaar gehavende Egyptische staatskas 50 miljoen Bfr per dag; op het politieke vlak kwam hij de fellaha's echter nog veel duurder te staan. Voor de gedachte der Arabische eenheid betekende hij de zoveelste gevoelige klap : de met veel omhaal aangekondigde omleiding van het Jordaanwater liep letterlijk in het woestijnzand vast en de heilige oorlog tegen Israel is nu wel voor zeer lang tijd van de dagorde geschrapt.

Het was dus alles behalve een triomferende Nasser die de boetetocht naar Saoedi-Aarabië ondernam om er een gemelijke Feisal beleefd te gaan vragen, hem in Jemen toch de mogelijkheid voor een aftocht zonder al te veel schande te willen laten.

Vlak daarop vertrok Nasser naar Moskou. Hij liet verstaan, dat hij drager was van een definitief plan voor het herstel van de vrede in Vietnam. Het zal hem echter moeilijk gevallen zijn, iemand een rad voor de ogen te draaien : al te duidelijk blijkt dat het bezoek hem ingegeven werd door het verlangen, zijn blazoen weer wat te vergulden. In Moskou zal hij daarenboven wel een hartig woordje te horen hebben gekregen over het feit dat Egypte thans reeds voor meer dan 75 miljard in het krijt staat bij de landen van het oostelijk blok. De Russen hebben nooit veel belangstelling gehad voor de Jemenitische expeditie; wel volgden zij aandachtig de chaotische en geld-verslindende uitbouw van de Egyptische ekonomie.

Te Moskou is er voor Nasser toch ook een lichtpuntje. De Russen zullen hem niet al te hard op de begerige vingers tikken, omdat zij de Raïs binnen afzienbare tijd nodig zullen hebben. Ze verwachten van hem dat hij, bij een nieuwe afro-aziatische konferentie, drukking zal uitoefenen op andere landen om de deelneming van de U.S.S.R. — waartegen China zich met hand en tand verzet — te bekomen. In zekere zin is Kaïro thans belangrijker als inzet van een Russisch-Chinese touwtrekkerij dan als draaischijf van een Russisch-Amerikaanse derde-wereld-politiek.

Washington, ontevreden over de te uitgesproken Oost-koers van Nasser, heeft sinds enkele tijd de hulpverlening aan Egypte ingekrompen. Zo zetten de Amerikanen hun grootscheepse leveringen van levensmiddelen stop, wat voor gevolg had dat de reeds niet te welvarende fellaha's de buikriem nog wat nauwer moesten aanhalen.

Het jaar dertien heeft Nasser echter nog méér narigheden gebracht. In Algerië verdween zijn trouwste bondgenoot Ben Bella; de relaties met het nieuwe regime van Boemedienne zijn uiterst koel. Het afspringen van de diplomatieke betrekkingen tussen Bonn en Kaïro verwijderden Tunis, Lybië en Marokko van Kaïro. In Soedan worden hardnekkiger dan tevoren de nasseristen uitgeschakeld. Jordanië, Syrië en de Libanon ontzegden de Raïs beleefd maar kordaat het recht om Egyptische troepen op hun grondgebied te legeren.

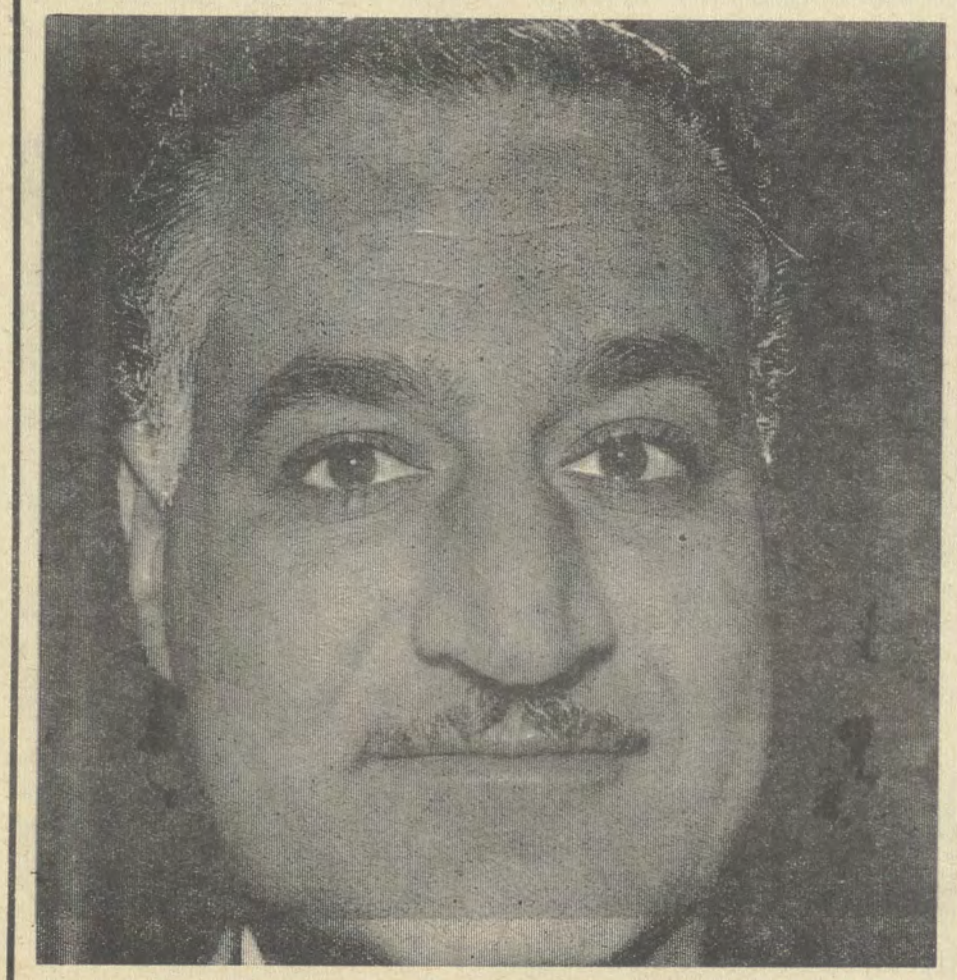

Zo is Nasser geëvolueerd van uiterst succesrijk neutralist die een derde wereldmacht wou organiseren, tot een boeteganger langs de hoofdsteden van zijn geldschieters en helpers.

Is aan deze neergang het werkelijke formaat van de Raïs te meten ? Is hij slechts groot geworden door een handig uitspelen van Oost tegen West, maar mist hijzelf het formaat om de Egyptische revolutie in goede banen te leiden ?

Bij het beantwoorden van deze vraag dient men toch rekening te houden met het feit dat niemand in zijn plaats waarschijnlijk méér succes zou behaald hebben. De bazisgegevens van het probleem Egypte zijn zo, dat een oplossing praktisch onmogelijk lijkt. Het land telt 29 miljoen inwoners, die samengedrukt zitten op minder dan 4 t.h. van het grondgebied; de bekende zin uit ons lager onderwijs — « Egypte is een geschenk van de Nijl » — zegt niet, dat dit geschenk voor praktisch 95 t.h. bestaat uit troosteloze steppe en woestijn. Het geschenk is in ieder geval veel te weinig geworden voor een bevolkingsexplosie zoals de Egyptische; met een toename-koëfficient van jaarlijks 4 t.h. heeft het land een der hoogste geboortecijfers ter wereld.

Het is onmogelijk aan al deze monden voedsel te verschaffen van de opbrengst der Nijlvallei. Het is des te meer onmogelijk daar het Brits kolonialisme Egypte uiterst slecht beheerd heeft en het land de monokultuur van katoen oplegde. Katoen — samen met toerisme — is nog steeds de pijler van de Egyptische ekonomie. Nasser heeft getracht om de fatale kringloop van meer mensen en minder eten te doorbreken door een grootscheepse politiek van industrialisatie. De resultaten zijn — mede door de bewapening, de militaire avonturen, de alles-belemmerende socialistische bureaucratie en de gebruikelijke oosterse lethargie — verre van schitterend. De industrialisatie heeft trouwens het zeer ernstige probleem van het Egyptisch proletariaat geschapen. De nieuwe arbeidersklasse, die Nasser gezien had als een hechte stut voor zijn regime en die door hem dan ook gekoesterd wordt, vormt samen met de bureaucratie de enige koopkrachtige groep in Egypte. Om hen ter wille te zijn, wekte het regime de kooplust der arbeiders in de richting van verbruiksgoederen. Deze verbruiksgoederen moesten echter ofwel ingevoerd tegen betaling van de reeds zo karige deviezen ofwel geproduceerd ten nadele van de bazisgoederen.

Voorlopig echter hoeft Nasser zich nog niet te veel kopzorg in een mogelijke revolutie maken. Hij kan verder steunen op het 200.000 man sterke leger dat, gezien de bevoorrechte behandeling der militairen, weinig redenen tot ontevredenheid heeft. De in ieder socialistisch land zo omvangrijke « nieuwe klasse » — de bureaucratie — heeft voldoende invloed en armslag voor corruptie opdat ze zich kalm zou houden.

Nasser mag er voorzichtig op rekenen dat het dertiende jaar van zijn bewind ondanks de vele tegenslagen wel niet het laatste zal zijn. Of hij echter Egypte's probleem kan oplossen ? Hij heeft handig de koord bewandeld tussen Oost en West. Dat heeft hem veel successen bezorgd maar dat onderstelde, dat de internationale politieke kaarten verdeeld bleven zitten zoals ze waren ten tijde van Nassers grote periode.

Deze kaarten zijn inmiddels weer verschoven. En Egypte is gebleven wat het was : een deel van de onderontwikkelde, aan bevolkingsexplosies blootgestelde hongerige wereld waar uiteindelijk alleen een grootscheepse inspanning van wereldwijde internationale solidariteit voor blijvende oplossingen kan zorgen.

Toon van Overstraeten

Gent is in Vlaanderen ontegensprekelijk dé bloemenstad. Het hele gebied rondom is één bloementapijt, één opeenvolging van serren en kwekerijen. En tienduizenden trekken op gezette tijden derwaarts om zich te gaan verdringen in de floralieën, de festivals en de andere bloemen-kermissen die regelmatig worden ingericht. En wie dit niet doet, wordt dan toch allicht getroffen door de kleurenfestijnen die in de zomertijd ten toon gespreid worden op de velden gelegen langs de (overigens ongenietbare) E-drie.

HOOFDKWARTIER VOOR BLOEMEN

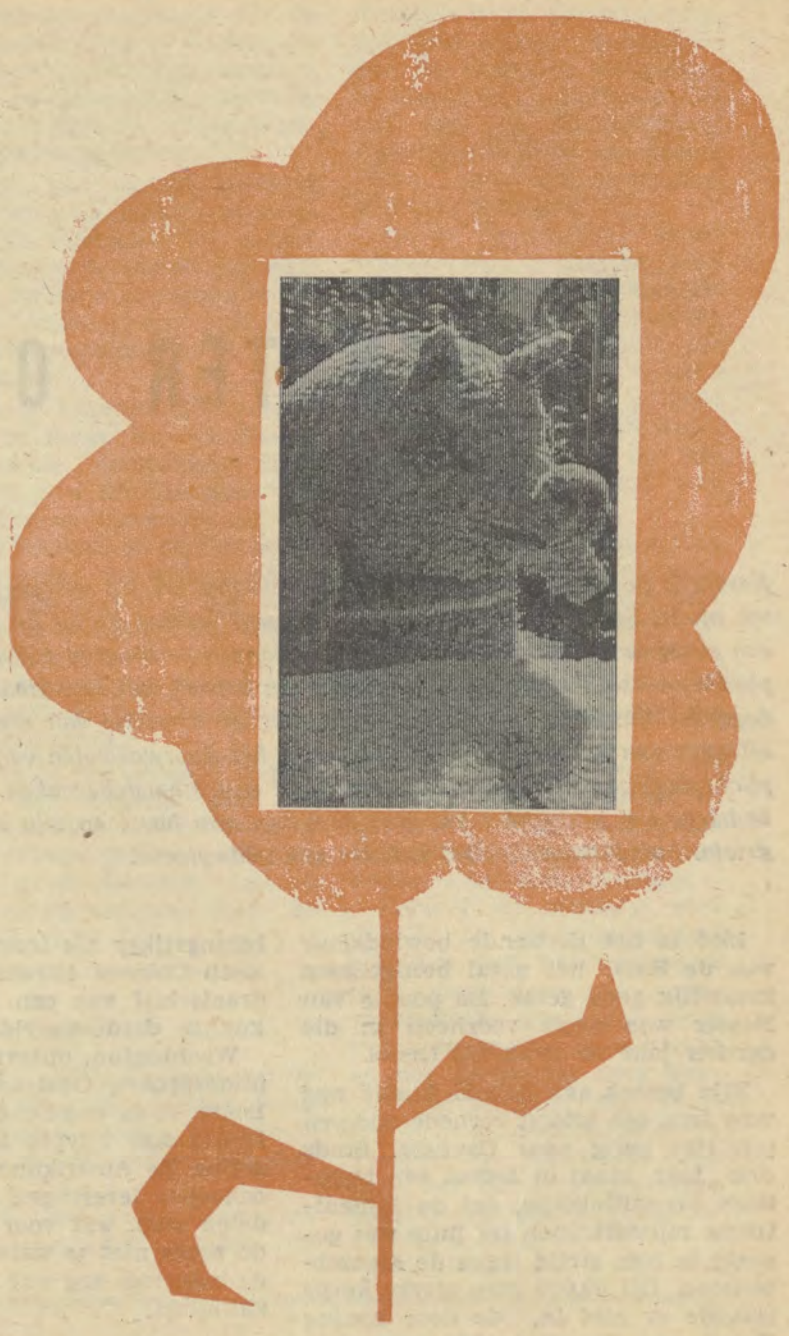

Te Merelbeke en te Melle in het kanton Oosterzele ligt het middelpunt van de sierplanten-kweek. Daar vonden wij onze weg in de serren van provincieraadslid Jos De Moor, die een gekend bloemenkweker is. Het hele jaar door wordt hier een gamma van allerlei kamerplanten gekweekt. De ficus decora of de « katsjoeplant » zoals de volksmond het zegt, de sansevieria of vrouwentongen, die uit midden-Afrika komt of waarvan de scheuten ingevoerd worden uit Madeira. De gynura die een kleur heeft als van een rode kool, de bromelia of de ficus pandorata waarvan de scheuten in een blad gerold worden omdat zij anders te veel plaats innemen...

Er dient heelwat gestookt te worden voor de verwarming van deze frele planten in opgroei. Tegenwoordig gebeurt dat met buizenstelsels en stookolie. Een kostelijke zaak, vooral doordat de konkurrentie in sommige takken zich scherp doet gevoelen. Zo is het met de kweek van de ficus decora — een van de meest gewilde kamerplanten — maar matig gesteld omdat enkele jaren geleden vele groentenkwekers op raad van de Belgische Boerenbond gingen overschakelen op de kweek ervan, met als gevolg dat de markt verzadigd werd en de prijzen niet meer lonend waren, vooral niet voor de gevestigde kwekers die met betaalde mankracht werkten, daar waar de nieuwkomers meestal in familiaal verband hun bedrijf uitbaatten.

Hier en daar wordt in de serren nog wel de verwarming met lemen (voortkomend van vlasafval) toegepast. Deze lemen geven door gisting een warmte die tot vijftig graden kan oplopen, zodanig zelfs dat de hitte soms te groot wordt. Een nieuwigheid is het aanwenden — vooral voor kleine plantjes — van kartonnen kweekpotjes die met mest en turf geleverd worden uit Skandinavië en die als het ware opgelost worden door de groeiende plant. Zij vormen wellicht een zware mededinging voor de aloude stenen bloempotjes die zo veelvuldig gebezigd werden in de kwekerijen.

Voor de begonia-kweek is Lochristie ongetwijfeld het grootste centrum. Wie echter meende dat deze kweek hier vanouds gevestigd was, heeft het niet bij het rechte eind. In feite is het pas een eeuw geleden dat de streek rond Gent de begonia « ontdekte ». Men kende weliswaar sinds een paar honderd jaar de plant die onder het vochtig-warm klimaat van Azië in moerassige grond een vruchtbare voedingsbodem vond. Een franciskanermonnik, Karel Plumier, had trouwens reeds in 1690 een gelijkaardige bloem op de Antillen ontdekt bestudeerd. En een bekende plantenkundige, Michel Begon — naar wie de begonia genoemd werd — wist reeds, toen hij goeverneur van San Diego was, enkele soorten te kweken.

Tenslotte was het echter een Gentbruggenaar, Lodewijk van Houtte, overigens een uitstekend kenner en kweker, die omstreeks de helft der vorige eeuw de begonia overbracht naar de Gentse omgeving en rond de eeuwwisseling bezat deze ondernemende man reeds verschillende tuinbouwbedrijven waar hij de kleurige bloem in kultuur bracht.

Stilaan breidde de oppervlakte voor de begoniateelt zich uit. Aan de vooravond van de eerste wereldoorlog had de kultuur een zeer hoog peil bereikt en was het Gentse echt wereldwijd gekend om zijn bloementeelt.

Vandaag is dit ook zo gebleven en worden er in het totaal honderd vijftig hektaren met begonia's beplant. Daarvan zijn er 95 te Lochristi, 17 in het kanton Ledeberg, 16 in het kanton Wetteren, even zoveel in het kanton Evergem en 10 in het kanton Nazareth. Hier worden jaarlijks tussen de 30 en de 33 miljoen begoniaknollen geoogst. Knollen inderdaad, want de begonia wordt niet gekweekt voor de (nochtans zeer fraaie) bloem. Deze knollen — die voor de voortplanting zorgen — worden gevormd tussen de wortels en bloeien jaarlijks van april tot november, de tulpen in de perken en tuinen opvolgend. Het is zelfs zo dat op de meeste velden in de loop van de maand augustus de bloemen van de begonia's verwijderd worden vooral om de groei van de knollen te bevorderen.

Gespecialiseerde bedrijven winnen ook zaad van de begonia. Het gaat hier om ragfijne pluisjes (een gram bevat tot dertigduizend zaadjes) die zeer precieus moeten behandeld worden en door de kwekers worden uitgezaaid in bakjes door middel van kartonnen kaarten waarin met fijne naalden gaatjes werden geprikt. Het zaaien gebeurt in de loop van de maand januari in de serres. De kiemende begonia is dan nog zeer freel en moet opgroeien in een temperatuur die boven de twintig graden ligt. Er wordt vervolgens tot driemaal toe verplant, tot de begonia uiteindelijk in juni aan de volle grond toevertrouwd wordt maar nog niet dadelijk door de zon mag beschenen worden.

Om dit te vermijden gebruiken de kwekers de gekende rietmatten. Dan nadert de tijd dat de breed-bloemige begonia grandiflora en de prille begonia multiflora in sterke variaties van zuiver-wit, felgeel, hetrood en fluweelpaars hun kleurenrijkdom gaan uitspreiden. De bloemen worden uiteindelijk in de loop van de maand juni aan de zon blootgesteld. Zij vergen nu de uiterste zorgen.

Wij bezochten verschillende kwekers in de omgeving van Lochristie. Overal kon men de gebukte en geknielde mannen en vrouwen in de velden zien, bezig de meeste bloemen van de planten te verwijderen. Overal zag men ook de langarmige gietmolens (op een van de bedrijven die wij bezochten had men een dergelijk tuig dat een reikwijdte had van 33 meter) het water over de velden uitsproeien. De begonia heeft veel water nodig, maar ook de warmte van een goede zomerzon, zodat de veelverspreide mening als zou een slechte zomer, zoals wij die gehad hebben, goed zijn voor de begoniakwekers, niet altijd opgaat.

Het water is echter voor de kwekers in het Gentse van levensbelang. Het is vooral hieraan te wijten (afgezien van de uitstekende vakkennis natuurlijk) dat de hier gekweekte bloemen en knollen van de beste kwaliteit zijn. Het grondwater (dat dan nog verschilt van perceel tot perceel) bevat hier werkelijk dé ideale grondstoffen voor de begoniateelt en de kweek van andere bloemen en planten. Daarom heeft iedere kwekerij haar eigen bronputten en haar eigen bevoorrading. Leidingwater is uit den boze omdat het te veel kalk bevat.

Het ontbloemen van de begonia's valt samen met de begoniafestivals. Lochristie heeft telkenjare de grootste bloemententoonstelling in die zin. Het is werkelijk een trefpunt geworden voor het binnenlands en internationaal toerisme dat einde augustus zijn weg vindt naar de begoniagemeente. Met meer dan een miljoen bloemen — die in grote korven geplukt worden en naar het centrum gebracht — worden langs de E-drie allerlei motieven te voorschijn getoverd, hetzij op houten skeletten, hetzij in reusachtige tapijten.

Miniatuurkastelen, torens, sprookjestuinen, levensgrote figuren, zuilen, kronen en noem maar op, het wordt allemaal in de meest uiteenlopende kleuren voorgesteld.

SIERPLANTEN AZALEA'S BEGONIA'S EN CACTUSSEN IN DE KONTREIEN VAN GENT MERELBEKE EN LOCHRISTI

Uiteindelijk — en dit gebeurt in oktober - november — worden de knollen geoogst, gedroogd in speciaal daartoe ingerichte ruimten, vervolgens geschift naar grootte en verpakt in de tipische papieren zakjes met luchtgaatjes. In houten kratten gaat de oogst vervolgens naar de uitvoerders die reeds maanden tevoren de bestellingen in het buitenland noteerden. Want het is vooral het buitenland dat de grootste afnemers telt. Van de dertienhonderd ton begoniaknollen voor een waarde van rond de honderd miljoen frank, gaat het overgrote deel jaarlijks naar de Verenigde Staten van Amerika, die met 36,4 t.h. van de totale oogst de grootste liefhebbers blijken te zijn. Frankrijk neemt 12,5 t.h. voor zijn rekening, Nederland 11,1 t.h., Engeland 8,7 t.h., West-Duitsland 7,7 t.h. en Zweden 7,4 t.h. De rest wordt in het binnenland verkocht.

De begonia is een zomerbloem. Daarom zullen de honderdduizenden bezoekers op bv. de Gentse floraliën deze soort er ook niet aantreffen. Heel anders is het echter gesteld met een andere hoogvlieger van de Gentse bloemenstreek namelijk de azalea die een der grootste aantrekkelijkheden van deze gekende bloemenshow vormt.

De kweek van de begonia is een tegelijkertijd moeilijk maar eveneens opwindend werk. Het begint bij een onooglijk scheutje dat van de moederplant wordt afgesneden en in sparrengrond (een mengsel van mastenspelden en zagelingen) geplant, dit alles in bakken en afgesloten van de buitenlucht door middel van glas of plastieken zeilen. Eens aangeworteld worden deze scheuten opengeplant in de serren. Zij zijn dan nog « wild », dat wil zeggen, moesten zij ongemoeid verder groeien dan zouden zij nagenoeg geen bloemen voortbrengen. Daarom is het volgende werk in het teeltproces het enten van « tamme » scheutjes op de jonge planten. En jong wil hier zeggen dat de azalea's-in-wording op dat ogenblik slechts een grootte hebben die nauwelijks deze van een vingertop overtreft !

De plant krijgt dan even de tijd om op adem te komen. Niet voor lang echter want na enkele maanden groei worden de toppen uitgeknepen, zodanig dat meerdere vertakkingen gevormd worden. Dit wordt enkele malen herhaald totdat de azalea na twee tot drie jaar groei (de plant werd intussen overgebracht naar de volle grond) tot een welgevormde struik is gewassen.

Ook de azalea's worden veelvuldig naar het buitenland uitgevoerd hoewel deze plant toch meer dan de begonia, een afzetgebied vindt in de eigen kontreien. Menigvuldig zijn ook de verkoopkraampjes langs de weg of de serren waarin kopers vrije toegang vinden en er hun keuze kunnen doen.

Minder talrijk, maar toch ook nog belangrijvig en een geheel aparte tak in de bloemenindustrie vormend, zijn de cactus-kwekerijen in het Gentse.

Al de verschillende eksemplaren opsommen die in de Gentse kwekerijen voortgebracht en geteeld worden, zou onbegonnen werk zijn, vooral wanneer men bedenkt dat er meer dan duizend kunnen gevonden worden. Noemen wij slechts enkele rariteiten zoals de Copiapoa-Cenerea, die nog maar sinds een tiental jaar gekend is en die door specialisten in Zuid-Amerika opgezocht wordt. Noemen wij ook de « bloeiende keien » die uit Kaapstad komen, of de zuilcactussen die men hier tenauwerdood kan laten bloeien omdat het klimaat te koud is en de « negerhandjes » die werkelijk de vorm en de kleur hebben die de naam laat vermoeden.

Eigenaardig zijn ook de tepelkaktussen, waarvan er vijftienhonderd verschillende soorten bestaan en de kristalcactussen die door een onbekende oorzaak gevormd worden uit een normale soort. Sommige van de in het Gentse gekweekte eksemplaren bloeien slechts in de woestijn, andere op een hoogte van drieduizend meter. Sommigen hebben bloemen die nauwelijks groter zijn dan een speldekop, anderen dan weer die de vorm en de omvang van een trompet aannemen.

Doordat de ene plant in koude streken, soms tussen ijs en sneeuw en de andere in schroeiende woestijnen groeit, dient men dan ook rekening te houden met deze omstandigheden. Daarom staan sommige planten in de schaduw in verkoelde ruimten en andere in volle zonlicht in de meest warme plaats van de serre. De kweek vergt voor de serrist steeds weer een speciale studie. Vooral de samenstelling van de grond brengt de meeste moeilijkheden mee — zo vertelde ons een voortbrenger — juist omdat sommige soorten in kalkgrond groeien, andere weer in waterarme streken waardoor zij onder meer een enorme wortelvertakking hebben (de plant gaat werkelijk op zoek naar water).

Ook het zaad komt zijn aandacht opeisen : het zaad van sommige soorten is nauwelijks zichtbaar voor het oog, dat van andere heeft de omvang van een knikker. De zaadbessen moeten op zekere temperaturen drogen in een aangepast klimaat. Het enten vergt eveneens een grote vakkennis. Hier dient men vlug te werk te gaan: men snijdt het onderste van een plant weg, en het bovenste gedeelte van een andere, waarna men beide delen op elkaar zet en met een elastiekje en entlijm vastzet.

De meeste cactussen komen uit Midden- en Zuid-Amerika. Een kweker vertelde ons enkele zeer interressante anekdoten. Sommige cactussen, in Mexico, het moederland van deze planten, zijn er ouder dan de oudste bomen. Van sommige schat men zelfs dat zij vierduizend jaar oud zijn. Men heeft er nationale monumenten van gemaakt, zoals hier bij ons bijvoorbeeld de middeleeuwse bouwwerken. De Indianen gebruiken de planten als middel van bestaan : wekenlang kunnen zij in de wildernissen leven door het sap van de cactussen te drinken. De « duivelswortel » wordt door de tovenaars gebruikt als medicijn en krijgers die vroeger op oorlogspad trokken aten de wortels van bepaalde cactussen met de uitwerking van opium, waardoor waanbeelden en overmoed ontstonden. Enkele stammen gebruiken nu nog de sappen van giftige soorten om er hun pijlpunten mee in te smeren. Te Gent kweekt men ze voor de eigenaardigheid maar er valt mee op te passen : zelfs wanneer men ze in aanraking brengt met een open wonde, kunnen zij vergiftiging veroorzaken !

In Mexico wordt de nationale drank, de pulque, gemaakt uit cactussappen. Enkele soorten hebben er een hoogte van 10 meter en een omtrek die nauwelijks door acht volwassenen met gespreide armen kan omvat worden. Het onderste gedeelte van oude cactussen verhardt zozeer dat men er planken uit kan zagen en er zelfs meubelen uit vervaardigd worden. Er zijn soorten die slechts tot bloei komen in de sneeuw en het ijs van de hoogste Andes-toppen, anderen bloeien enkel in het nachtelijk duister, zodat zij nachtvlinders aanlokken die voor de bevruchting zorgen. Sommigen verspreiden een geur van rot vlees zodat zij aasvliegen aantrekken. Weer andere cactussen hebben een enorm lange bloemenkelk. Slechts één enkele vlinder — met een lange slurf, kan de honing eruit halen waardoor de plant tegelijkertijd bevrucht wordt. De geranium-cactus verspreidt bij aanraking een citroenachtige geur. Men gebruikt trouwens zijn sap om er reukwerken en zeep mee te vervaardigen...

De Gentse kwekers wezen ons op sommige eigenaardige verschijnselen. Bij enkele soorten kon men nog zeer duidelijk opmerken dat er overblijfselen van bladeren waren (kenners beweren dat de cactussen vroeger ook echt loofplanten waren maar door de klimaatsomstandigheden hun bladeren verloren). Eigenaardig zijn ook de soorten die koordachtige bloemen hebben of de cactussen die bladgroen missen en daardoor een gele kleur hebben.

Vijanden van de cactus zijn vooral de rode spin en sommige rupsen. De rode spin kan veelal slechts met een vergrootglas waargenomen worden. Zij vreet de huid van de planten weg waardoor bruine vlekken ontstaan. Regelmatig moet tegen dit en allerlei ander ongedierte met chemische produkten gespoten worden.

Zijn er van sommige soorten zodanig veel op de markt gekomen dat de prijzen echt niet meer lonend zijn, dan zal het in het Gentse toch wel niet zo erg weglopen als met een cactusplaag die eens in Australië ontstond

De cactussen zijn in dat deel van de wereld ingevoerd geworden. Een bepaalde soort nam een zodanige uitbreiding dat men haar slechts heeft kunnen beteugelen nadat men een zeker soort kever had ingevoerd. Deze natuurlijke vijand van de plaagcactus kreeg na enkele tijd klaar wat mensenhand niet vermocht te doen...

Staf De Lie.

Ekspressionisme en symboliek:

ALFONS VERMEIR

Vlaanderen is gezegend met een hele reeks indrukwekkende namen van schilders, die een bepaalde reputatie hebben verworven in de Vlaamse figuratieve schilderkunst en waarvan de betekenis ook is kunnen doordringen tot de bovenste lagen van het buitenlandse intellektuele en kunstminnende publiek. Wij hebben het natuurlijk over de Latemse School en hun intussen talrijk geworden kroost van epigonen. Het is natuurlijk niet altijd een kwestie van kwaliteit, dat de ene kunstenaar het verder brengt dan de andere; de kunstwereld is een wereldje apart waar het soms hard aan toe gaat en het is duidelijk dat er niet steeds klare koffie wordt geschonken. Zoals bijna gans ons maatschappelijk leven, is ook de kunstwereld sinds lang ondermijnd door bepaalde praktijken, die wél met politiek of relationship te maken hebben, doch die zelfs onder de mikroskoop nog niet op kunst gaan gelijken. Er zijn dan ook heel wat mensen die, alhoewel bekwaam en ernstig, nooit tenvolle het niveau bereikt hebben waardoor zij op een podium hadden kunnen staan, samen met anderen.

Steeds zijn wij getroffen geweest door de nuchterheid in dat opzicht van een schilder als Alfons Vermeir. Deze Antwerpse ekspressionist is sinds geruime tijd zijn enigszins Latemse vorming — onder meer door Saverys, die later met hem bevriend geraakte — ontgroeid en een eigen, gedurfde weg opgegaan. Het hoeft ons dan ook niet te verwonderen dat hij, nu hij in februari 60 jaar geworden is, op een belangrijk kruispunt is gekomen. De evolutie die Vermeir heeft doorgemaakt, is interessant om volgen. Toen hij indertijd, vlak voor de oorlog, zijn akademische studies had beëindigd en resoluut vrij en ongebonden zijn avontuur begon, werd hij unaniem als een onzer beste ekspressionisten aangekondigd. Sindsdien heeft hij door zijn talrijke tentoonstellingen alsmede door verschillende prijzen en onderscheidingen, ons ten volle kunnen overtuigen van de waarheid dezer bewering. Alfons Vermeir is echter wars van alle sensatie of deining rond zijn werk, een rustig en beheerst werk dat — naar zijn nuchter oordeel — op zeker ogenblik duidelijk voor zichzelf zal spreken en van meer dan gewone kwaliteit zal getuigen.

Had Vermeir zich niet zo op de achtergrond gehouden met daarbij zijn afkeer voor tentoonstellingen, dan had zijn naam nu zonder twijfel ook een meer vertrouwde klank gehad. Het sukses van zijn werk herhaalt zich echter op elke nieuwe tentoonstelling in Antwerpen, waar hij het liefst zijn werken toont, zoals elders en in het buitenland. Zijn werk heeft ons nog nooit ontgoocheld : zijn prachtige natuurlandschappen en straten uit de voorstad, zijn portretten en stillevens getuigen van een krachtige, persoonlijke en sterk geïnspireerde stijl en een groot vakmanschap.

Schilderen is voor hem een noodzakelijkheid om te leven, het is de adem van zijn bestaan. Het œuvre dat hij in de loop van 30 niet altijd even vriendelijke levensjaren heeft bijeen geschilderd, is indrukwekkend en verdient een ruime belangstelling. Wat bij hem primeert is de kleur. De kleur is de essentie en de basis van zijn ekspressie. Hij heeft dan ook lang en moeizaam gezocht om zijn innerlijke visie een rijke gestalte te geven in een fijn genuanceerde schoonheid van kleuren.

In zijn werk heeft hij zich nooit veel bekommerd om vorm en taal en ook is hij nooit in de verleiding gekomen met allerlei procédés of vreemde technieken, zoals die door de abstrakten worden gebruikt, te gaan eksperimenteren. Het paste eenvoudigweg niet bij zijn temperament en aanleg. Hij heeft niets tegen de moderne tendensen en bepaalde fenomenen in de schilderkunst die vreemd zijn aan zijn eigen opvattingen, doch niets is sterk genoeg gebleken om zijn ekspressionistisch schoonheidsideaal te verdringen.

Alfons Vermeir is een gewetensvol kunstenaar zoals men er in de huidige kunstgeneratie nog maar sporadisch gaat aantreffen. Helemaal geen bohemer, niets van een anti-burgerlijk kwispelaar die zijn onkunde en onmacht tracht te manifesteren. Vooral nu de figuratieve schilderkunst een merkwaardige herleving doormaakt, komt hij er helemaal bovenop en groeit de belangstelling voor zijn werk. Nog dit jaar gaat hij tentoonstellen in de zaal Nova te Mechelen.

Alfons Vermeir is in eerste instantie een typisch Vlaams landschapschilder. De liefde tot de natuur is hem als een genade meegegeven. Die liefde spreekt zich uit in bijna al zijn werken. Grote akkers en velden waarin de grootheid der natuur wordt uitgespeeld tegenover de nietigheid van de werkende mens. Er hangt een dreiging over zijn velden en dorpen, fatalistische geladenheid, waartegen de mens zich met al zijn ruwheid en zwakheid tracht te verzetten. En toch is door deze zware. Permekiaanse luchten langzaam een zekere aanvaarding en hoop doorgedrongen en zijn latere werken vertolken dan ook in goud-geel-oranje luchten, verre groene horizonten en de rode door de zon vermoeide aarde, een landelijke rust en vrede, een pastorale sereniteit die ons als opgesloten stadsmens sterk aanspreken en erin slagen, even onze materiële zorgen van alle dagen te doen vergeten. Dat is tenslotte de grote verdienste van zijn zuiver en schoon werk.

Vermeir heeft ook Schelde- en havengezichten in verf gebracht die niet minder direkt tot ons spreken of ekspressief zijn, doch die ons persoonlijk minder overtuigen. Wat ook hier en daar opvalt, is een zekere symbolische achtergrond, vooral natuurlijk in enkele anekdotische taferelen, waardoor het doek tevens een zinvolle inhoud krijgt.

Wij kunnen de betekenis van zijn werk niet meer uit de weg gaan. Vermeir verdient dàt waarvoor hij, in alle bescheidenheid, heeft gewerkt en gevochten. Op zijn atelier in de Marsstraat te Berchem is hij op het ogenblik aan nieuwe werken bezig, enigzins vreemd aan de artistieke drukte die zich liever op een sensationeel geval werpt en haar waardering niet steeds op een rechtvaardige of verantwoorde manier verdeeld onder de grote en minder grote namen van onze Vlaamse kunstbeweging.

Guy van Hoof.

Kritisch bekeken :

ANDRE MAUROIS

André Maurois vierde onlangs zijn tachtigste verjaardag. « De Standaard » bracht een zeer vleiend artikel over de Franse académicien en suksesschrijver. Over de romans van deze literaire discipel van Anatole France willen wij het hier niet hebben : ze zijn meestal tamelijk saai en van Maurois' generatie zijn er in de Franse literatuur andere — hoewel misschien minder gekende en geëerde — figuren.

Het is echter vooral als biograaf dat Maurois bekendheid verwierf in een periode waarin eveneens Stefan Zweig en Emil Ludwig hun — naar aard en waarde zeer verschillende — literaire faam vestigden met hun biografisch werk. Over Maurois als biograaf valt er wél wat te zeggen. Op 1 maart 1928 bracht « Mercure de France » een uitgebreid artikel van Auriant, waarin Maurois van plagiaat werd beschuldigd. De exemplaren van het bewuste nummer werden opgekocht en de aanvaller moest de woede en de vergelding van Maurois' vrienden ondervinden. Op 15 april 1928 bracht hetzelfde tijdschrift een vervolg op Auriants artikel en in 1941 verschenen beide artikels in essay-vorm.

De essayist vergelijkt o.m. Maurois' « Etudes Anglaises » met « Oscar Wilde, his Life and Confessions » van Frank Harris. Het boek van Harris, dat men nu voor enkele tientallen frank overal kan kopen, was toen nog zeer moeilijk verkrijgbaar !

De essayist vergeleek eveneens Maurois' biografie van Disraeli met de veel uitgebreider biografie van deze staatsman door Monypeny en Buckle, en Maurois' « Ariel » met « Life of Percy Lyssche Shelly » van dr. Dwoden. Hij legde tekst naast tekst, om het plagiaat te demonstreren.

André Maurois (auteursnaam voor Emil Salomon Herzog) heeft het ver gebracht in de mondaine en literaire wereld : hij werd geadeld in Engeland, kreeg het habijt van académicien in Frankrijk en de hele deftige en fatsoenlijke pers zwaait hem lof toe.

Het toeval wilde dat ik juist « Cromwell » van Mikro Jelusich herlezen heb. Daarin is originaliteit in gestalte en vormgeving. Een groot kunstenaar — en Jelusich is dat — heeft geen « condensatie » van andere biografieën nodig, geen tekstafschrijverij. Hij verwerkt de gegevens, en ordent en herschept het objektief-verkregene tot het een eigen uitdrukking krijgt.

Maar over Mirko Jelusich zwijgt de hele deftige pers. Want hij was nationalist en hij heeft ook tussen 1933 en 1945 geschreven...

A.B.K.
Specialist Villabouw

OOK
TE GROOT-BIJGAARDEN
• prachtige verkaveling
• hoogste standing
• echte vlaamse stijlen

ALGEMEEN
BOUWBEDRIJF
KUNNEN N.V.
ANTWERPEN.
Meir 18, tel. (03)32.92.18

”ALTE KAMERADEN”

In 1815 werd te Parijs een bondgenootschap ondertekend tussen Rusland, Pruisen en Oostenrijk, ter bestrijding van het ongeloof en de revolutiegeest der eeuw en ter handhaving van de macht der vorsten.
In 1958 werd te Mechelen een bondgenootschap ondertekend tussen Spinoy (B.S.P.), De Saeger (C.V.P.) en Van Daele (B.S.P.), ter bestrijding van het ongeloof in hun goddelijke voorbeschikking om de unitaire staat te leiden en ter handhaving van hun persoonlijke macht.
Op vrijdag 20 augustus 1965 werd op het stadhuis te Mechelen de erewijn gedronken ter ere van de eerste sucessen van het verbond.
Hierbij past een geschiedkundig overzicht.

Vóór de tweede wereldoorlog werd de stad Mechelen bestuurd door een katoliek-liberale koalitie; na de oorlog (en dit tot bij de gemeenteverkiezingen van 1958) door een socialistisch-liberaal kollege onder burgemeesterschap van Antoon Spinoy. Deze laatste die in 1936 als vrijwilliger naar Spanje was opgetrokken om de linkse republiek bij te staan tegen Franco tijdens de burgeroorlog, had echter wederom zijn stad verlaten om te Brussel in de jaren 1954-1958 de post van minister van landsverdediging op zich te nemen.

Waarnemend burgemeester werd ondertussen een liberaal mandataris. Wijl deze partij slechts 2 zetels bezette in de gemeenteraad, mocht ze zich daarmee alleszins goed bedeeld achten. Te goed naar de zin van de rode kollega's van Spinoy, die wel konden gedogen dat de held van het gebroken geweer nu regelmatig op de

De Saeger achter super-minister P.W. Segers.

jacht met prinses Liliane gekiekt werd maar die allergisch onpasselijk werden bij het blauwe waarnemend burgemeesterschap.

Bij de algemene verkiezingen in mei 1958 (schoolstrijd onzaliger gedachtenis) kwam Spinoy terug naar Mechelen als ex-minister en bond enkele maanden later weer de strijd aan bij de gemeenteverkiezingen.

De posities kenden slechts een geringe schommeling; C.V.P. en B.S.P. behaalden samen 27 op 29 zetels en ondertekenden een bestuursakkoord. Toen de socialisten deze koalitie op een meeting aan hun propagandisten bekend maakten, rolden spontaan de hete tranen over de wangen van de oudere militanten, omdat ze samen met de traditionele vijanden (de «kattekoppen») in het gelid moesten.

Populaire marsj voor blaasorkest met twee partijen, met het jodeltrio DE SAEGER - SPINOY - VAN DAELE

De C.V.P. had hierbij evenwel veel water in haar reeds slappe miswijn moeten gieten, maar de geraffineerde Jos De Saeger redde zijn persoonlijke toekomst op een briljante manier, ten koste van alles en ten koste van iedereen. De (geheime) Heilige Alliantie werd ondertekend en hield in, dat de heren volksvertegenwoordigers Spinoy (B.S.P.) en De Saeger (C.V.P.) mekaar bij de volgende roodgele regeringskoalitie in het ministerzadel zouden helpen. En reeds waren zij zo zeker van hun stuk dat onmiddellijk kontraktueel vastgelegd werd dat bij het vertrek van Spinoy als effektief burgemeester de vakbondleider Désiré Van Daele (B.S.P.)zijn plaats zou innemen.

De «Deo Juvante», schip van de heilige alliantie, had het ruime sop gekozen. Op hoop van zegen!

In het najaar van 1960 braken de Waalse troebelen los. Het Luikse station werd stukgeslagen, de hoogovens met sabotage bedreigd. Na de val van Eyskens en de eerste memorabele Volksunie-overwinning van 26 maart 1961 brak tevens de exaltante periode aan voor de geel-rode regering van Théo Lefèvre.

Spinoy bezette de zetel van ekonomische zaken. Van Daele vorderde de burgemeesterssjerp op en De Saeger veroverde de bekende 10 vogels in de lucht. Kwatongen beweerden dat Jos tussen twee stoelen kwam te zitten door de schuld van Spinoy. Feit is zeker dat toen de stukken in de geburen gevlogen zijn! Met bekwame spoed snelde de heer De Saeger naar de Koningin Astridlaan, residentie van de minister van energie, drong in de woning binnen, duwde zijne excellentie tegen de muur en eiste onmiddellijk het waarnemend burgemeesterschap van de stad op, alsmede de toewijzing van een prachtige personenwagen op stadskosten. Uit vrees voor de opzegging van het bestuursakkoord zwichtte, zeer tegen de zin van de heer Van Daele, Spinoy op beide punten

Jos De Saeger neeft de regeringsperiode van Lefèvre niet onbenut laten voorbij gaan. Langs de ene kant heeft hij zich opgeworpen als leider van de Vlaamse C.V.P.-vleugel en langs de andere kant is hij sluw genoeg geweest om in Hertoginnedal een strategische nederlaag op te lopen zodanig dat het toekomstig ministerschap aanvaardbaar bleef in alle kringen.

Bij de gemeenteverkiezingen van 11 oktober 1964 werd het geel-rode akkoord te Mechelen hernieuwd alhoewel ondertussen het kiezerskorps van de bestuursmeerderheid van 91 t.h. geslonken was tot 74 t.h.

En nu, met de samenstelling van de nieuwe regering, is het plan der samenzweerders in vervulling gegaan. Mechelen is nu de stad met de drie burgemeesters. Burgemeester Spinoy werd vice-premier en koördinator ekonomische zaken; burgemeester wn. De Saeger werd minister van openbare werken en Van Daele eindelijk effektief waarnemend burgemeester.

In de kolommenzaal van het stadhuis te Mechelen, door Keizer Karel V zelf voorbestemd ter ontvangst van zijn Grote Raad, onder het oog van de beeltenis van Keizer Jozef II van Oostenrijk, hebben alle weldenkende burgers het glas geheven. De traditionele speeches van de gelukkigen dwarrelden over de hoofden. Ze waren te nemen voor wat ze waard zijn. Maar wij wensen te herinneren aan de woorden van de grote Vlaamse leider Jos De Saeger, wanneer hij zijn ontroerd gevoel aan bod liet komen en meedeelde dat «wanneer de politici van de twee grootste partijen te Mechelen dat er zo flink van af brachten, dit vooral te danken was aan de persoonlijke verbondenheid. zodanig dat men praktisch niet meer met bondgenoten, maar met kameraden had te doen, kameraden die elkaar toch zo persoonlijk waardeerden».

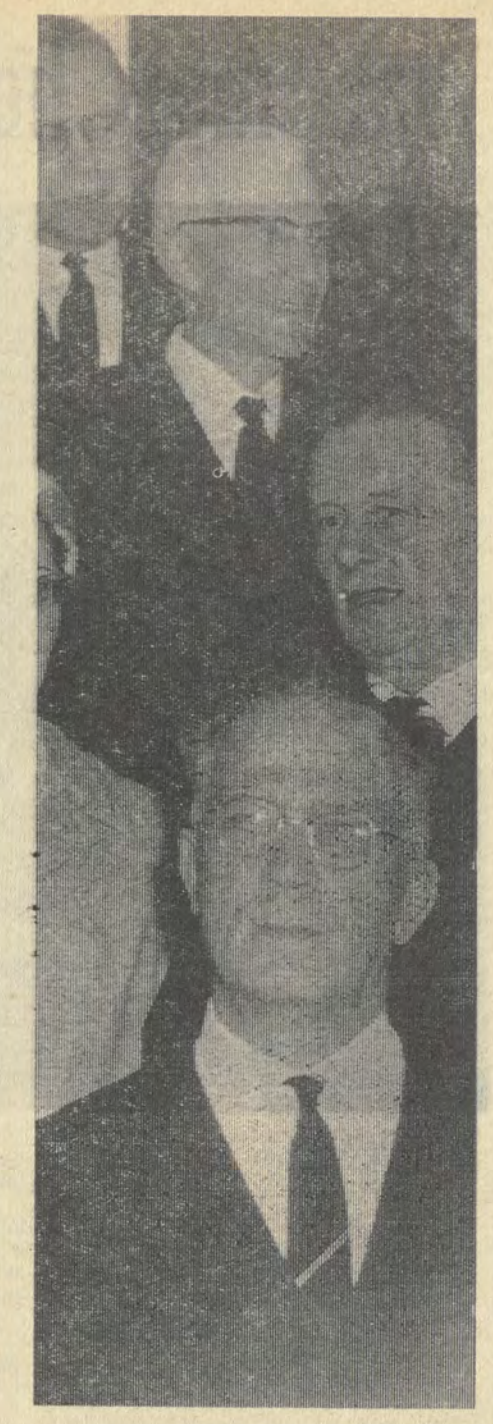

Super-minister Spinoy.

Kameraden van de laatste unitaire carré!

Die zich (zoals het de oude garde betaamt) niet overgeven. Maar uiteindelijk toch in het zand bijten. zoals dit was — nu en altijd — bij elke knoei-alliantie gericht tegen de onverzettelijk opkomende volkswil.

Oscar Renard

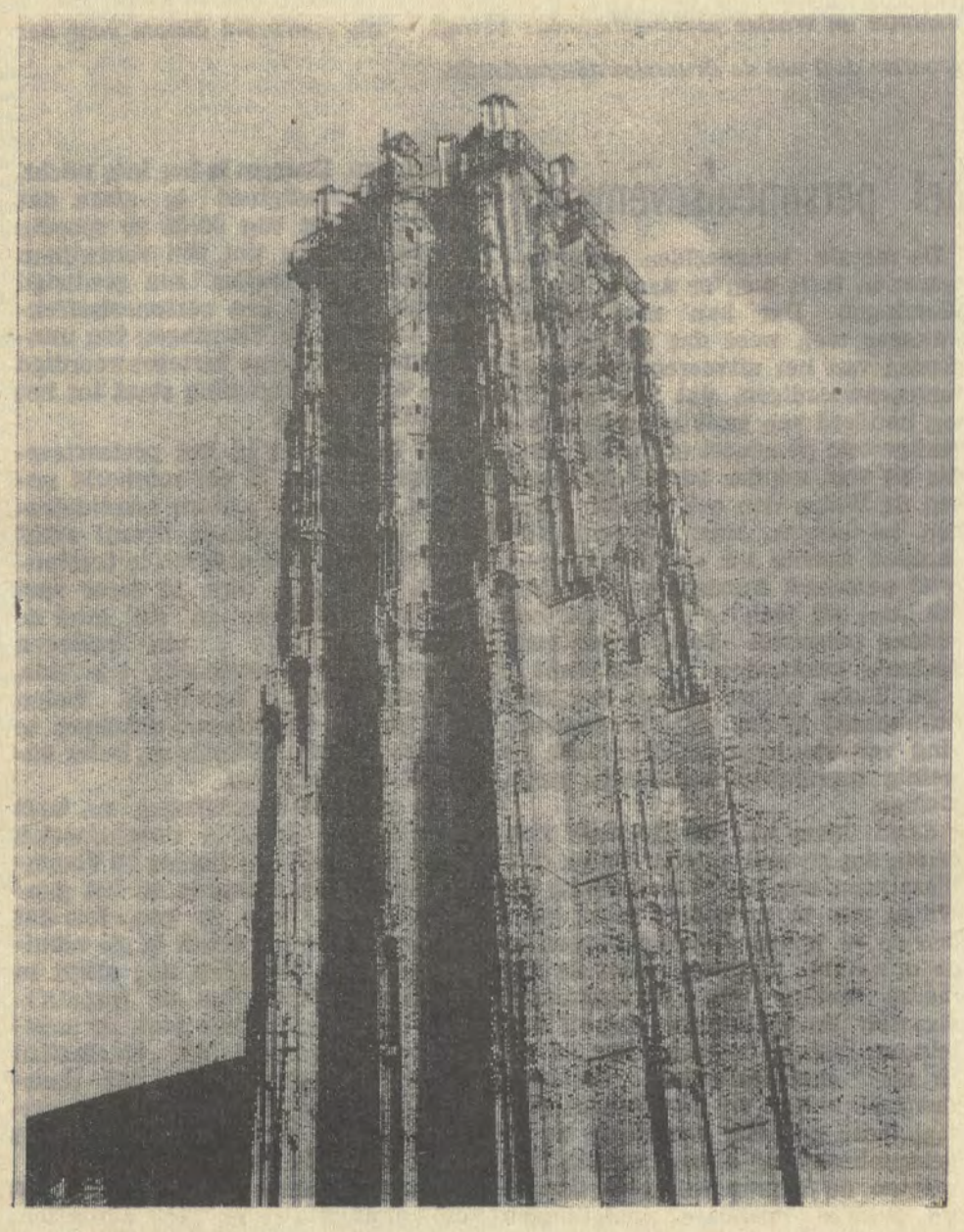

Wat met het postsorteerkantoor « Brussel X » ?

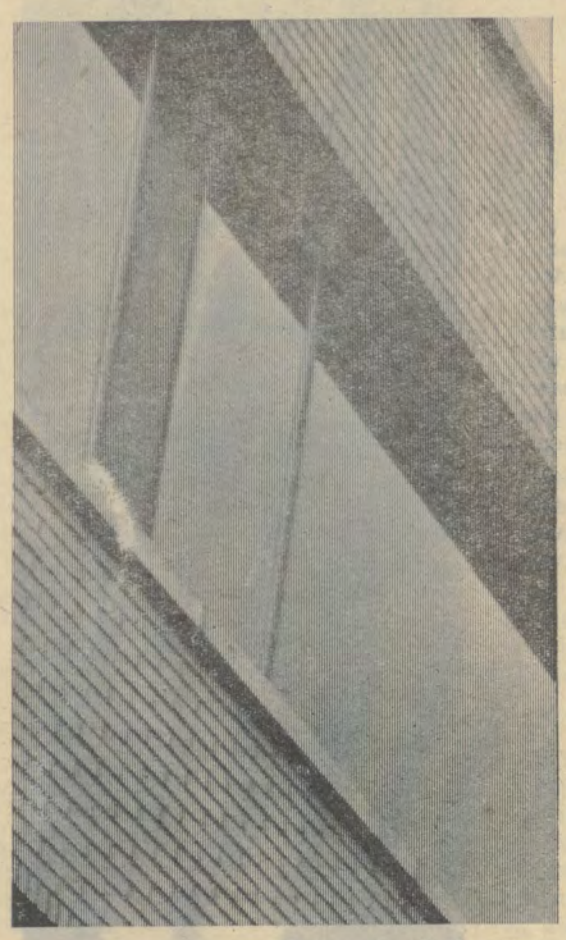

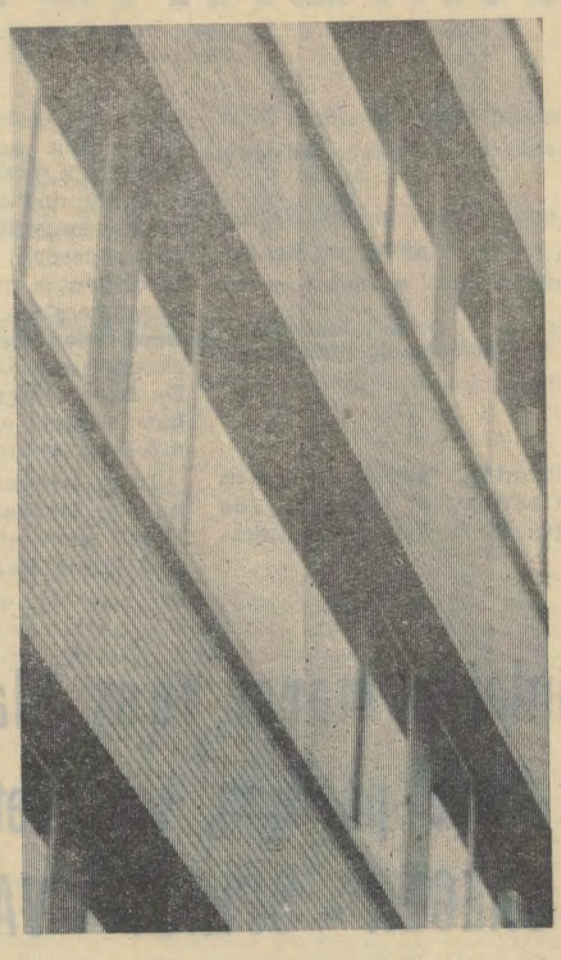

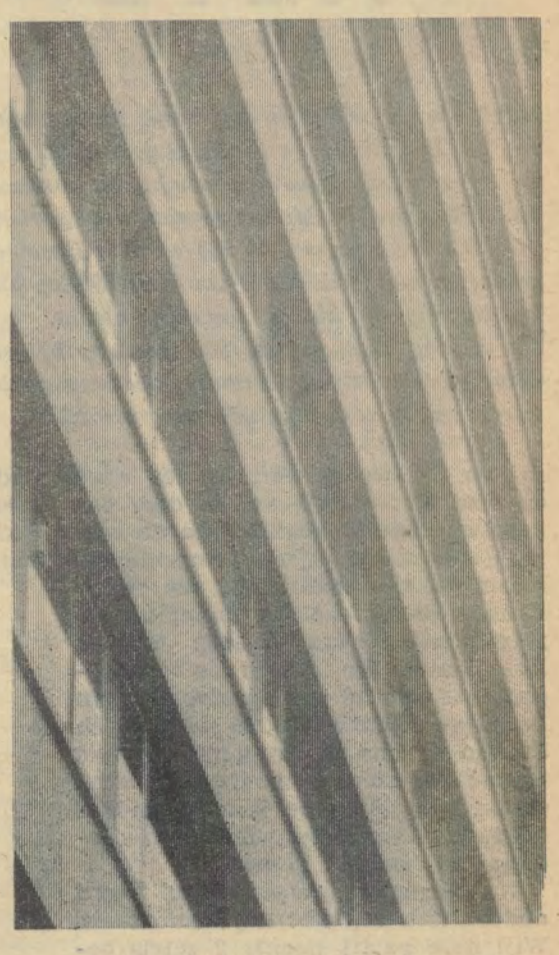

1 = 2

in Brusselse administratie

De jongste tijd waren er herhaaldelijk stakingen bij het postpersoneel van « Brussel X ». Daaraan liggen niet enkel de werkvoorwaarden ten grondslag; er is ook nog het on-evenwicht tussen Vlaamse en Waalse personeelsleden alsmede bepaalde moeilijkheden op sindikaal vlak. De toestanden in dit grootste postsorteerkantoor van het land kunnen trouwens — vooral wat de verhouding Vlaamse en Waalse personeelssterkte betreft — als voorbeeld dienen voor het grootste deel van de Brusselse administratie.

het personeelsevenwicht

De meeste benadeelden en ontevredenen treft men er aan onder de Vlamingen. Dat kan niet anders wanneer men weet dat zij de twee derden van het uitvoerend personeel vertegenwoordigen, dat ongeveer 75 ten honderd van gans het aldaar tewerkgesteld personeel uitmaakt Omdat zij veel minder talrijk zijn hebben de Walen dan ook minder redenen tot klagen. Maar ofschoon inderdaad slechts 1/3 van het uitvoerend personeel franssprekend is, beschikken zij toch over 2/3 van het leidend personeel. Dat noemt men normale toestanden in ons land!

De Walen roepen in dat het niet hun schuld is dat bij elke aanwerving van staatspersoneel er zich zo weinig franstalige kandidaten aanmelden.

Goed! Maar wat bewijst dat? Ten eerste dat er veel minder Walen dan Vlamingen zijn in het land en de Walen dus in genendele recht hebben op 50 % van de betrekkingen in de openbare diensten zoals de fameuze wetten van Hertoginnedal voorzien En ten tweede dat zij ook minder belang stellen in de te Brusse gecentraliseerde openbare dienste omdat zij bevoorrecht zijn met meer en beter bezoldigde werkgelegenheden in eigen streek. Dat moeten de Vlamingen in de staats- en andere openbare instelllingen onthouden. Daarom is het hun plicht, met krachtdadigheid te eisen dat het evenwicht van 50/50 zo spoedig mogelijk uit de wet zou verdwijnen en dat die derwijze zou gewijzigd worden dat op een personeelseffektief van 100, de Vlamingen ten minste met 60 zouden vertegenwoordigd zijn, wat in verhouding staat tot het bevolkingscijfer.

De toestanden in het postsorteerkantoor Brussel X als voorbeeld nemend van al de andere administraties te Brussel (want overal staat men praktisch voor dezelfde toestanden), stelt men eens te meer vast dat de Vlamingen in dit land de minst bezoldigde posten bekleden (klasseerder, deurwaarder, postbode, schuurster enz.) terwijl de Walen wel genoeg kandidaten schijnen te vinden voor de leidende en beter betaalde betrekkingen.

Op enkele uitzonderingen na treft men overal dezelfde verschijnselen aan : 65 Waalse en slechts 35 Vlaamse leidende ambtenaren, in het gunstigste geval. Het is een feit dat daarmede beoogd wordt in de administratie de touwtjes nog altijd in handen te laten van de franstaligen, dat de ministers (ook de zogenaamde Vlaamse) die toestanden helpen bestendigen en dat daartegen vanwege de kleurpolitieke sindikaten geen verzet komt of ook niet moet verwacht worden.

Dat alles moet de Vlamingen uit de administratie er toe aanzetten, te eisen dat aan de top minstens een even groot percent Vlaamsvoelende leiders komt te staan als er uitvoerend personeel aanwezig is. Dat is nogmaals logisch en rechtvaardig. Het mag niet blijven duren dat onze Vlaamse bedienden te Brussel door Waalse (Vlaminghatende) ambtenaren bevolen worden. Wij zullen op dat gebied zeer waakzaam blijven en ingrijpen waar het nodig is.

Juist zoals wij dat in het verleden hebben gedaan en mede met de hulp van het Verbond van het Vlaams Overheidspersoneel (dat een grote pluim verdient voor zijn aktiviteiten) reeds herhaalde malen, en met sukses trouwens, hebben weten te verhinderen dat vooropgezette onrechtvaardige benoemingen van Waalse ambtenaren plaats vonden.

Uiteindelijk moeten wij er toch toe komen de administratie volledig te doen splitsen, wat een gezonde federale oplossing is.

toekomstmogelijkheden

Te Brussel X heeft, volgens waarnemers op een ledenvergadering van het Vlaams sindikaat die voor enkele weken plaats vond, het uitvoerend personeel reeds herhaaldelijk zijn talrijke gerechtvaardigde grieven bekend gemaakt. Het schijnt inderdaad juist te zijn dat een recente herstrukturering van de bedieningen bij de posterijen voor gevolg heeft dat sommige bedienden die hiërarchisch hogere posten bekleden, minder bezoldigd worden dan zij die onder hun bevelen staan.

Begrijpe wie kan!

Men maakt gewag van een nivelering van tal van betrekkingen wat natuurlijk misnoegdheid verwekt bij degenen die destijds een inspanning leverden om voor een bevorderingseksamen te slagen en wat dus, in de toekomst, veel bedienden er zal doen van afzien nog verder aan dergelijke eksamen deel te nemen.

Wanneer men daarbij bedenkt dat de gewezen minister Gilson tal van nieuwe bevorderingseksamens voor het staatspersoneel invoerde en zo de toekomstkansen van dat personeel fel verminderde, dan mogen wij meteen zeggen dat in deze tijd waarin zoveel aandacht geschonken wordt aan de vrije-tijdsbesteding, de staat anti-sociaal wordt omdat hij meer en meer inspanningen eist van zijn personeel en bovendien zijn kansen op een betere welstand afremt.

en de sindikaten

Aan al die nieuw ingevoerde maatregelen hebben de twee politieke sindikaten, die bij het A.C.V. en het A.B.V.V. aanleunen, zonder blikken of blozen hun zegen gegeven. Zij heulen mee met de politieke partijen en zijn er trouwens volkomen mee te vereenzelvigen. De rol die zij thans nog spelen is niet meer van die aard de belangen van het personeel in het algemeen te verdedigen, maar uitsluitend die van de partij en van enkele hunner onbekwame militanten. Zij deinzen er niet voor achteruit sommige mensen, die in hun kraam niet passen, op de meest smerige wijze aan de dijk te zetten. De rode spitsbroeders spelen op dat gebied de eerste viool en corruptie is bij hen geen ijdel woord, terwijl hun kristene (?) makkers van het gemeenschappelijk front zich door hen duchtig « in de zak laten zetten » (die laatsten hebben hun makheid, kortzichtigheid en naïviteit trouwens van niet ver meegekregen).

In de administraties dienen de belangen van het personeel verdedigd door vrije mensen en onpartijdige beroepsverenigingen, verenigingen van het soort van het Vlaams sindikaat dat te Brussel X bijvoorbeeld zoveel leden telt als de twee zogenaamde « grote » sindikaten samen, maar dat in de sindikale komitees niet vertegenwoordigd geraakt omdat sinds jaren de sindikale verkiezingen worden gesaboteerd.

Die verkiezingen worden opzettelijk, onder druk van de twee politieke sindikaten (A.C.V. en A.B.V.V.) op de lange baan geschoven omdat zij goed genoeg beseffen dat zij heelwat zetels zouden verliezen en daardoor hun macht zullen moeten prijsgeven. Zij noemen dat demokratie ! Maar in werkelijkheid zou men dat de instandhouding van een diktatuur door de roden kunnen noemen met de hulp van kristenen.

Het wordt hoog tijd dat de Vlamingen in de openbare diensten de ogen openen én tegen de ergerlijke taaltoestanden én tegen de sindikale drijverijen reageren met alle mogelijke middelen (de sindikale bijdrage niet meer betalen is al een eerste doeltreffend middel). Zij kunnen daarbij volledig op de steun van de Volksunie rekenen. Het gaat hier immers om de b e l a n g e n van onze Vlaamse mensen wier aanwezigheid te Brussel onontbeerlijk is om de openbare diensten leefbaar te maken.

PERSSPIEGEL

De spuitvlagen van Oostende meer dan de IJzerbedevaart zelf, ebben nog na in de weekbladpers. De beschouwingen en bondgenootschappen liggen soms weer heel onverwacht.

Maar in het verleden ligt het heden. De schooloorlog is terug begonnen. Niet meer om de ziel van het kind. Maar de heropening der scholen heeft in de pers felle polemieken aan gang gebracht over de verfransing die in Brussel en op de taalgrens langs het onderwijs welig verder tiert. Ondanks alle mooie verklaringen over de taalwetten van 1963 die het nu eens definitief gingen doen.

De Post

« Oostende in de staat Alabama »? was de sensatietitel van het weekblad De Post, dat ook ruim in Nederland wordt verspreid. Met de Hollandse simpatie voor alle onrecht dat zwarten wordt aangedaan is dat wellicht de beste vergelijking om hen eens wat interesse te doen opbrengen voor de zuiderbroeders.

« Ons bekruipt steeds een gevoel van wrevel bij het zien van beelden zoals de prent hier vlak boven. Oproerpolitie in volle uitrusting — tot en met gehelmd op de beproefde wijze van de Yankee staatspolitie — handhaaft op straat in Oostende de orde zoals wij dat de afgelopen maaden bijna iedere avond op de televisie zagen gebeuren tegen de negers in Tennessee en Alabama. Het trieste is daarbij, dat dan ook Belgische radio- en televisie, plus de pers van alle gezindten moord en brand schreeuwen.

Onrecht, willekeur en hardhandig politieoptreden bij een (kleine) demonstratie dichter bij huis — want Oostende is toch inderdaad nog Vlaanderen, burgemeester Piers! — wekken minder « officiële » verontwaardiging. Zo eindigde een verboden opmars in Oostende in de stralen van de rijkswacht-waterkanonnen. Zo hoort het met Vlaamse negers, zegt men. »

VOORUIT

Dat ook geweldig sociaal is als het ver vanhuis kan wantoestanden aanklagen geeft blijk van de meest enge 19e eeuwse «liberale-bourgeois »-geest bij zijn kommentaar over « de Franse preken » aan de kust.

« De stellingname volgens dewelke de kust Vlaams zou zijn en men er dus geen Frans zou mogen spreken of er niet preken in het Frans is onhoudbaar. Wie geen sermoen in het Frans wil horen moet maar naar een kerk gaan waar er alleen in het Vlaams wordt gepredikt. »

Dat zijn stellingen in een Vlaams (?) Socialistisch (?) blad.

De redeneringen van de uitbuiters van de 19de eeuw waren ook zo.

« Wie bij ons niet voor dit (honger) loon wil werken is vrij van elders te gaan ». Op die manier is Brussel ook verfranst. Wie niet in onze Franse school wil, moet maar elders gaan. Uiteindelijk misschien naar Londerzeel of nog verder.

In Remersdaal en de Voerstreek is men ook zo « vrij ».

Het was een regel van het begin socialisme dat in de verhouding van de zwakke tegen de sterke, de bandeloze vrijheid verdrukt en de wet de zwakke beschermt. Maar zo socialist is de BSP in Vlaanderen nooit geweest.

De Weekbode

We zullen liever de Westvlamingen zelf aan het woord laten in deze zaak. Dit onafhankelijk ruim verspreid weekblad heeft van de Franskiljonse aanstellerij meer dan de buik vol, zoals blijkt uit dit « cru »-proza.

« In de omgeving van de kerken te Oostende — zoals trouwens over de ganse kuststreek van Het Zoute tot De Panne — waren op de openbare weg Franstalige strooibiljetten verspreid waarin de Fransspreken-de vakantiegangers ertoe aangezet werden de kerken aan de kust, waar de preken in het Nederlands worden gehouden, niet te bezoeken. In het vlugschrift wordt gezegd dat de Fransprekenden en de Walen « die de meerderheid vormen in de badplaatsen » geen genoegen kunnen nemen met een derde van het sermoen in het Frans en in alle kerken ten minste één mis in het Frans eisen. Zij worden ertoe aangezet te blijven rechtstaan en niet deel te nemen aan de geldinzamelingen zolang aan die eis niet is voldaan. « Geen Frans, geen centen ».

Eerst en vooral : niemand heeft gevraagd dat deze Walen, Brusselaars en andere door de band pietluttige heerschappen onze kusten met hun ongegeneerdheid komen bevuilen. Wanneer deze grootsprekers mochten verdwijnen dan zullen onze mensen daar niet om treuren. Waar wij nu elders ons verlof doorbrengen om hun schunnigheden niet meer te zien, waar wij onze kinderen afhouden naar zee te gaan wegens het weinig stichtend gedrag van vele franstalige hoofdstedelingen en ongelikte Walen, zouden wij opnieuw onze eigen kust in bezit kunnen nemen. Wij menen dat ook de Engelsen en Duitsers er niet kwaad voor zouden zijn.

Ten tweede : hun centen hebben wij zekerlijk niet van doen. Onze Vlaamse cent, Duitse marken en Engelse ponden zouden er ruim de plaats innemen. Willen de Franstaligen zich als uitgenodigden aanzien, dan moeten zij zich aanpassen aan de wetten van hun gastheer, zoals de Vlaming zich aanpast tijdens een verblijf in een andersprekend landgebied. Het is een genodigde niet gepast zijn wil op te dringen. Kan hij met de gebruiken van zijn gastheer niet akkoord gaan, dat hij dan liever thuis blijve! »

« Schaarp gezien » zouden de mannekens van Antwerpen zeggen.

De Vlaamse Oudstrijder

Het blad van de Vossen gaf uiteraard ruim verslag over de bedevaart te Diksmuide. Het blad van de Vlaamse Oudstrijders gaf daarnaast echter een ruim verslag over een bedevaart van 500 Vlamingen naar het graf van Priester Cyriel Verschaeve te Sollbad-Hall. De waarde van « doodstraffen » kan men testen over het graf. Bij de redenaars waren o.a. de burgemeester en deken van het stadje in Tyrol. En van de Verschaeve vrienden uit Vlaanderen gingen de woorden van oud-volksvertegenwoordiger Ward Hermans ook ver boven de verdeeldheden van « indertijd ».

« Cyriel Verschaeve, gij hebt het sobere kleed van de arme kapelaan verkozen boven de schuimwijn van rijke eretafelen;

De harde korst van de ballingschap boven gulde scepter;

Het vrije, vranke, mannelijke woord boven de smijige taal van de knechtschap;

Het klare water van de reine bron, boven de schuimwijn van rijk eretafelen;

De harde korst van de ballongschap boven het honingbrood van rijke genodigden.

Uw, mijn, ons landeke ligt ver in 't halve duister nog steeds, doch uw naam zal er leven zolang dat volk leeft, en in alle bibliotheken blijven uw werken spreken als een monument van de geest. Sterken zult gij blijven bezielen, zwakken steunen, stervenden sterken. Zoals gij dat in twee wereldoorlogen hebt gedaan — en in twee represies. Want ik heb mannen de kogels weten trotseren met uw Gebed voor Vlaanderen op hun lippen.

Cyriel Verschaeve,

Voor allen die grootheid herkennen in de dood, zult gij blijven wat de « Enciclopedia cattolica » van het Vatikaan, in haar 12de deel, blz. 1210 noemt en roemt : « Standvastig strijder in de dienst van uw vernederd volk en voor een christelijke beschaving ».

Hier wil ik meteen getuigen van de bewondering van een Waals priester, gestorven in een gevangenenkamp, voor U : « Malgré tout ce qui les séparait », zoals een Waals hoogleraar, eveneens een man van het verzet en medegevangene, schreef in februari 1954 en besloot met de woorden: « c'est ainsi que doivent être les hommes, toujours ouvert à la connaissance de leurs frères ». (Zo moeten mensen zijn, steeds ontvankelijk voor het begrip van hun broeders). Want de adel van de geest, die erkentelijk vol liefde is voor eigen doden, kent eerbied voor andermans doden, in die ene grote hoop : dat het offer van allen groot genoeg mag zijn om de verzoening in de dood te maken tot een verzoening in het leven, opdat Recht en Vrede geschiede aan en voor alle mensen. »

de rode vaan

In het kader van de nieuwe « schoolstrijd » zoals we het hier boven noemden heeft de Vrije Universiteit van Brussel zich op een weinig « vrije » manier gedragen. Met een Rektor die blijkbaar in de leer gegaan is bij Kardinaal Mercier 1905 toen deze zegde dat Nederlands universitair onderwijs « un crime contre l'esprit » was.

« De Brusselse Vrije Universiteit maakt vandaag bij het Vlaamse universiteitspubliek een slechte beurt. Het blijkt namelijk dat het aan gang zijnde ontdubbelingsproces der kursussen — waarbij naast elke Franse, ook een Nederlandse leergang wordt ingericht — dit jaar werd stopgezet. Bij de hervatting van het akademisch jaar in oktober zullen er, dat laat zich vandaag reeds aanzien, geen verdere Nederlandse kursussen naast de reeds bestaande worden ingericht. Dat heeft in Vlaamse, vooral vrijzinnige kringen, teleurstelling verwekt. Men is er verder niet over te spreken dat VUB-rektor Leroy het bestaan van Nederlandse leergangen aan zijn universiteit maar met lede ogen bekijkt, en dat ook onomwonden zegt. Nederlandse kursussen schaden volgens rektor Leroy de Franse kursussen, en ook het wetenschappelijk onderzoek (sic)... Voorts moeten, naar zijn uitgesproken opinie, de Vlaamse studenten aan de Brusselse Vrije Universiteit in de eerste plaats maar terdege Frans leren. »

Standaard

« De gelijkgeschakelde » politieke redaktie gaat nog wat verder met haar anti-Volksunie gezwam over « M'as-tu VU ».

Interessanter is een reportage van T. Stuckens over de onderwijstoestanden te Brussel voor de Vlamingen. « De grote wetten » van Hertoginnedal blijken voor de zoveelste maal totaal ondoelmatig te zijn.

« Op honderd Brusselse kinderen van het lager onderwijs bezoeken ongeveer 82 een Franstalige, ongeveer 18 een Nedrlandstalige school .

Vijf jaar geleden lag die verhouding reeds zo. Ze veranderde sedertdien niet.

Men heeft het dan « voorlopig » bij het oude gelaten; nl. bij de taalinspektie zoals ze voor de wet van 30 juli 1963 werd uitgeoefend. Méér dan voorheen werd deze inspektie een karikatuur. Ze is — voor het Nederlandse taalregime — toevertrouwd aan twee inspekteurs.

Die inspekteurs zijn eerbiedwaardige... maar ook zeer bejaarde lieden. Zij zouden ieder jaar tienduizenden taalverklaringen moeten kontroleren. Zelfs indien ze er slechts enkele honderden willen nagaan, houdt dat in dat ze van de ene school naar de andere zouden moeten hollen... Kortom, de inspektie is kwasi onbestaand.

Trouwens, wat is het nut van taalinspektie, wanneer bij het vaststellen van misbruiken, geen gevolg wordt gegeven aan het verslag van de inspekteurs? Zo werden in 1962, 269 taalovertredingen in Brusselse scholen gepubliceerd in de parlementaire verslagen. De aanklacht bleef zonder gevolg. Geen enkel schooldirekteur werd ter verantwoording geroepen, laat staan met sankties getroffen.

Op de vooravond van « la rentrée » gaat men onvermijdelijk vragen stellen over deze problemen. Is er nog hoop voor de Vlamingen in Brussel? Of moeten zij er het bijltje bij neerleggen?

Zo gezien loopt een schoolhoofd, dat zonder meer een onjuiste taalverklaring van een gezinshoofd aanvaardt, zeer grote risico's. De jongste twee schooljaren zijn er echter om te bewijzen dat de risico's uiterst miniem zijn en dat de schoolhoofden ongestraft konden en kunnen verder gaan met het opnemen van Vlaamse kinderen in Franse scholen. Er is wel een wet... maar men wacht nog altijd op de uitvoeringsbesluiten van die wet! »

La Wallonie

Wie deze Waalse « progressistische » krant beschouwingen ziet aanheffen over het onderwijs in de Voerstreek weet al genoeg. Zij kan als neo-liberaal gerangschikt worden naast « Vooruit » hoger aangehaald.

Dat tot voor 1963 heel het onderwijs in de Voerstreek in het Nederlands was en dat alleen een sterke « sociale druk van de kapitalisten met hun allegaartje van Waalse imperialisten » dergelijke zaken kan verklaren schijnt in hun « sociaal » hoofd niet op te komen.

« Recht is geschied voor de Franse school te Remersdaal.

Maar het is opvallend in ons land dat recht niet behaagt aan iedereen. Zo protesteert het uitvoerend komitee van de Volksunie tegen de beslissing van de minister van Onderwijs om subsidies toe te kennen aan de « illegale school » van Remersdaal. »

Deze beslissing van de regering Harmel-Spaak geeft de verfransers blijkbaar nieuwe hoop want het blad eist reeds Franse scholen in al de andere Voerdorpen.

DE GAZET

In de Vrije Tribune heeft Todts het ook over jongeren.

Geen schooljongeren, maar CVP-Jongeren. Het blijkt een algemeen verschijnsel te zijn wat zich in mijn gemeente voordeed.

Een week geleden werd er overgegaan tot de stichting van een lokale CVP-jongerenafdeling. Meer dan 1.000 uitnodigingen werden er verstuurd. Acht (8) jongeren kwamen opdagen waaronder dan nog de klassieke reeks Volksuniegezinde tegensprekers.

« Voelen de jongeren zich tot de CVP aangetrokken.

Het antwoord op bovenstaande vraag luidt : neen! Tot driemaal toe hebben de katolieke jongeren nochtans hun hoop gesteld op de CVP. Dit was ondermeer het geval na de bevrijding toen de CVP ontstond. Het Kerstprogramma van 1946 bracht een nieuw geluid. Het beantwoordde aan de gedachten welke tijdens de bezetting in geheime of pseudo-geheime vergaderingen werden gekultiveerd. Het weekblad « Het Westen », knap geredigeerd en verzamelplaats van jonge Vlaamsgezinde demokraten (die het thans aardig ver gebracht hebben), transponeerde in de juiste toonaard de verzuchtingen van de nieuwe katolieke Vlaamse generatie.

Een overdreven repressie, de revanche der Franskiljons te Brussel, maar ook in het Vlaamse land, het eerste Nationaal Waals kongres op 20 okt. 1945 en de vernieling van het IJzermonument in de nacht van 15 op 16 maart 1946, brachten de eerste ontnuchtering.

Om het kontakt met de jongeren niet te verliezen had de CVP eigenlijk de koningskwestie nodig. Groot was de desillusie nadien. Het krediet dat de CVP midden 1950 bij de Vlaamse jongeren verloor kon nog moeillijk hersteld worden.

De schoolstrijd bracht weliswaar een laatste kontakt tot stand. De onmacht van Prof. Eyskens nadien, om enkele Vlaamse revindikaties in te willigen, bleek dodelijk. De verkiezingsuitslagen van maart 1961 waren reeds een waarschuwing. 23 mei 1965 bracht slechts de bevestiging : de CVP was niet meer de partij der jongeren. Om een overdreven beeld te gebruiken : het aanzien van de CVP bij de jongeren is dat van een haai in een badplaats.

Op een gegeven ogenblik zou men kunnen vaststellen dat het argument de grootste regeringspartij te zijn nog slechts sporen nalaat bij die jongeren die zo nuchter zijn in te zien dat ze op dit ogenblik langs de Volksunie om nog geen minister kunnen worden en langs de CVP wel. Maar zelfs in een regering van 28 leden blijft het aantal CVP-zetels beperkt. Met de Kommissaris van de Koning er bij gerekend bedraagt het aantal 16. »

Walter Luyten.

p.v.b.a. VITRA,
Gulkenrodestraat 4, WOMMELGEM
Telefoon : 03/35.45.59,
drukken en vervaardigen van doorschijnende verpakkingen,
zoekt
a) VERSTANDIGE JONGE ARBEIDERS
(20-30 jaar),
vrij van legerdienst,
voor opleiding tot flexo-rotatiedrukker, machine-conducteur, snijder.
b) JONGE MEISJES
(16-20 jaar),
voor licht werk.
Goede werkvoorwaarden in aangename werkkring.
Opleiding tot gespecialiseerde arbeider(s) gebeurt door ons.

BECO
Tel. 03/320477 056/109.37

Op doorreis in Duitsland.
Uw overnachting langs de autostrade
Hotel « COOLMAN »
Kaisersplatz
Karlsruhe.
(Vlaamse eigenaars)

BEWEGINGSLEVEN

ANTWERPEN

ANTWERPEN

Eugeen Vercammen stelt zijn kunstschilderijen ten toon in de galerij « Scaldiana » te Rupelmonde, van 12 tot 30 september 1965. Leden houden er rekening mee!

ANTWERPSE POLDER

De afdeling in de Antwerpse Polder is niet bij de pakken blijven zitten.

In samenwerking met het Polders Aktiekomitee werd de aktie te Lillo verder gezet Thans weer wordt een voorlichtingstentoonstelling gehouden die verleden zaterdag geopend werd door gemeenteraadslid Staf De Lie en waarbij de inwoners van Lillo alle mogelijke inlichtingen op gebied van onteigeningen gegeven worden Deze tentoonstelling blijft toegankelijk gedurende de tijd dat Lillo nog blijft bestaan. Nu zaterdag wordt in het lokaal waar zij plaats vindt (Nieuw Antwerpen te Lillo) een grote algemene vergadering gehouden waar de inwoners de stand van zaken zal verduidelijkt worden. Wij zetten onze leden er toe aan deze bijeenkomst bij te wonen.

KAPELLEN

Na een welverdiende verlofperiode beginnen we weer te werken.

Zondag 5 september kolporteren wij in Essen. Alle medewerkers komen samen om 10 uur, Bevrijdingslei 29, Kapellen.

MERKSEM

IJzerbedevaart.

Merksem was talrijk vertegenwoordigd te Diksmuide. Bij al dat vele van onze vrienden de reis met de trein deden, waren de twee autocars ingelegd door de Vlaamse Kring Groeninghe volledig bezet en dan nog hebben goedwillige vrienden uit de Kempen en particulieren bij ons mensen opgeladen die anders hadden moeten blijven staan. Aan al die goedwilligen onze beste dank.

Verloren regenmantel.

Vriendelijk vragen wij aan diegene, die op Bedevaartsdag. te Diksmuide in het Vlaams Huis, verkeerdelijk een meisjesregenmantel, donker blauw. nylon. maat 42 heeft megenomen en de zijne, een bruine jongensregenmantel heeft laten liggen, zich met ons in verbinding te willen stellen. VU secretariaat, Em. Lemineurstraat 33, Merksem.

Dank op voorhand.

Ik heb een hobby.

Bij het ter perse gaan van deze inzending, zaterdagavond, was de eerste dag van deze tentoonstelling, ingericht door de Vl. Kring Groeninghe, voorbij. Wij zijn zeer verheugd alvast te mogen schrijven dat het werkelijk een succes was, en dat vanaf het eerste uur van de opening door het gemeentebestuur van Merksem; er een enorme toeloop was van belangstellenden. Zonder te overdrijven mogen wij gerust zeggen dat de inrichters en deelnemers trots mogen zijn op deze prestatie.

OOST-VLAANDEREN

GENTBRUGGE

De VU-ardeling behaalde een flink succes. Dank zij onze onverpoosde druk op het gemeentebestuur en Gantoise, werden eindelijk de inkomticketten voor de voetbadwedstrijden vernederlandsd. Voor de volksplaatsen is het reeds zover. De tribunekaarten worden tot zover de voorraad strekt verkocht met nederlandse opdruk. Nadien zullen het ook nederlandstalige zijn.

Wij zijn fier dit resultaat behaald te hebben waar protesten van « De Standaard », « De Toerist » e.a. jarenlang zonder gevolg bleven. Als nu ook nog de naam van de « Association Royale Athlétique La Gantoise » vernederlandst, steken wij de mei op de tribune.

OPROEP

jonge heer tot een vlaamsvoelend meisje welke op 22 augustus (IJzerbedevaart) omstreeks 20 uur 30 zich in de « Raadskelder » te Gent bevond en deze verliet omstreeks 22 uur. Was in gezelschap van 3 echtparen. Wacht verlangend op U voor briefwisseling. Schrijven redaktie blad D-21.

LEDEBERG

Zaterdag 9 october 1965 te 20 uur 30 worden alle simpatisanten en danslustigen verwacht op het Volksuniebal, dat gehouden wordt in de grote gemeentelijke feestzaal van Ledeberg bij Gent.

Dit schitterend dansfeest wordt gepatroneerd door de Volksunieafdelingen van Gentbrugge, Ledeberg, Merelbeke, Melle, Heusden, Destelbergen, Land van Rode enz. en vindt plaats in aanwezigheid van alle arrondissementele gekozenen van parlement en provincieraad.

De dansmuziek wordt verzorgd door de bekende hammondorganist Paul Rutger en zijn groot orkest.

Inkomprijs : 40 frank. Familiekaarten (geldig voor 4 personen uit eenzelfde gezin) : 100 frank, uitsluitend vooraf te bestellen op het secretariaat : Oudstrijdersstraat 5, Gentbrugge.

MERELBEKE

Kolportage.

De kolportage van zondag 5 september, voorzien voor Wetteren-ten-Ede, moest worden verdaagd. In plaats daarvan kolporteren wij in Gentbrugge.

Medewerkers, wij verwachten U allen om 9 uur in het Berkenhof!

Vergaderingen.

Woensdag 1 september : studie- en werkgroep voor jongeren. Aanvang 20 uur, in Berkenhof.

Monitoren : Dr Leo Wouters.
Dhr Toon Van Overstraeten.
Referendaris : Guido Robbens.

Wij verwachten alle jonge mensen die zich van nu af aan teoretisch en praktisch willen scholen!

Donderdag 2 september : bestuursvergadering, ten huize van de voorzitter, dhr Peter De Wit, A. Rodenbachlaan 8.

Maandag 6 september : zitdag van Vakverbond en Provinciaal raadslid. Alle belangstellenden welkom.

Aanvang, 20 uur in Berkenhof.

AALTER
Zaterdag 13 november 1965.
Eerste Verbroederingsbal.
Volksunie - West- en Oost-Vlaanderen.
4 zalen.
2 orkesten.
Zang Louis Neefs en Luc van Hoesselt.

NINOVE-GERAARDSBERGEN

Sociaal dienstbetoon.

Eeckhout Roland, provincieraadslid.

Iste zaterdag van de maand.
2 uur : Okegm, Zaal Rio, Kouterbaan.
3 uur : Denderleeuw, lokaal De Klok, Dorp.
4 uur : Iddergem, De Geyter Rufin, Hoogstraat 124.
5 uur : Denderhoutem, lokaal Breughelhof, Terlinden.
Café Ninove, Dorp.
6 uur : Nederhasselt, Café Madelon, steenweg op Aalst.
7 uur : Voorde, Raes Renaat, Ophemstraat 46.
2de zaterdag van de maand.
2 uur : Zandbergen, De Smet Emiel, Peperstraat 39.
3 uur : Idegem, Café de Mooie Molen, Ankerstraat.
4 uur : Onkerzele, Café De Klok, Bovenstraat.
5 uur : Geraardsbergen, Café Roxy, Wijngaardsstraat 36.
6 uur : Zarlardinge, Bockstael Ghislain, Rekestraat 14.
7 uur : Viane, Stevens Maurits, Beverstraat 12A.
1ste zondag van de maand.
Lokaal De Raadskelder, Graanmarkt, te Ninove, van 10 tot 12 uur.
Ten huize, op afspraak :
Dreefstraat 57, Ninove — Tel. (054)331.27.

WEST-VLAANDEREN

DIKSMUIDE

Zondag 12 september worden de kolportages hernomen en wel te Kortemark. Verzamelen om 9 uur op de markt te Kortemark. De groepen Diksmuide, Gistel, Ichtegem en Koekelare worden voor colportage uitgenodigd.

Bal.

Op zondag 19 sept. : bal in « het Vlaams Huis » met voor de 1ste maal te Diksmuide de vedette « Lilianne ».

Verdwenen.

Op de namiddag der IJzerbedevaart werd bij vergissing in « het Vlaams Huis » te Diksmuide een pak met Borms-brochuren door een onbekende meegenomen

Wie dit pak in zijn bezit heeft, gelieve het terug te bezorgen « Vlaams Huis » te Diksmuide.

MENEN

Een smartelijk ongeval ontrukte aan de familie Wilfried Sergeant-Cevaert hun dochtertje Ingeborg.

Wij bieden hen onze kristelijke deelneming aan in deze harde beproeving.

ROESELARE

Adviesraad.

Op 27 augustus laatstleden kwam de adviesraad bijeen. Het deed ons deugd terug met nieuwe elementen in kontakt te komen.

Er zal getracht worden om Oostnieuwkerke en andere gemeenten, intenser te bewerken.

De kolportages kenden een flinke start Te Dadizele werden in enkele uren, 78 nummers verkocht terwijl te Moorslede er 121 nummers aan de man werden gebracht.

Het bestuur deed nogmaals met aandrang beroep op degenen die zich op de voorgaande adviesraad, spontaan hebben aangemeld als propagandist.

Wij vergaderen elke zondag te 8 uur 30 zéér stipt in ons lokaal « Engels Hof », Ieperstraat te Roeselare. Zonder werken, geen vooruitgang!

Een dringende oproep werd tevens gedaan om tegen de volgende adviesraad, een massa leden en abonnenten aan te werven.

De tijd is zéér gunstig want wij noteerden op de vergadering niet minder dan 16 nieuwe leden en een vijftal nieuwe abonnees.

Er wordt tevens onderhandeld om in het najaar een avondfeest in te richten naar aanleiding van de eerste verjaardag der doorbraak van de VU in de gemeenteraad.

Tot slot van de vergadering werd de « VU-leiding » aan de hand van volksvertegenwoordiger Mik Babylon, besproken.

Er werd vastgesteld dat veel van de aangehaalde punten reeds van toepassing zijn in onze afdeling. Andere punten zullen verder bestudeerd worden.

zoekertjes

Gem. kamers te huur voor studenten bij Vlaamse mensen in net Brusselse. Voorw. : tel. 47.57.79.

DEZE WEEK OP UW SCHERM

ZONDAG

14.30 : Internationaal landbouwmagazine — 15.00 : Atletiek, reportage van de wedstrijd België-Oostenrijk-Nederland in het Heizelstadion te Brussel (2e dag) — 16.15 : Wereldkampioenschappen wielrennen — 17.30 : De Flintstones. 97e afl. : Tien kleine Flintstoontjes — 18.00 : Eurovisiezwemcompetitie uit Rome (2e dag) — 18.40 : Klein, klein kleutertje — 19.00 : Het leven in een vijver, documentaire film — 19.10 : Daniel en de wereldkampioen. Avonturenfilm voor de jeugd — 20.00 : TV-nieuws — 20.15 : Sportweekend — 20.45 : Zomercarrousel, met Les Relax, Udo Jürgens, Tonia, Paul Louka, Jo Leemans, Louis Neefs en Rita Reys met het Trio Pim Jacobs — 21.25 : Een zwanegang, spel van Anton Tsjechow — 21.50 : Beelden spraken. 1e afl. : Rin Tin Tin — 22.15 : TV-nieuws.

MAANDAG

19.30 : Richard Leeuwehart. 33e afl., Oog om oog — 19.55 : De Weerman — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Openbaar kunstbezit « Oogst » uit het Hennessy-getijdenboek — 20.35 : De zaak-Blum, tv-spel door Erich Engel en R.A. Stemmle — 22.30 : TV-nieuws.

DINSDAG

19.30 : Het stekelbaarsje, documentaire film — 19.45 : Filmmuseum van de schaterlach De leeuw brult — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : De schelmen. 14e en laatste aflevering : De boodschap van de schilder — 21.15 : Een eiland in de loop der seizoenen, documentaire — 22.10 : Religieus programma. Protestantse uitzending — 22.40 : TV-nieuws.

WOENSDAG

15.30 tot 16.45 : Wereldkampioenschappen wielrennen op de baan : - halve finale achtervolging liefhebbers - finale snelheid liefhebbers - finale achtervolging liefhebbers — 19.00 : Televisum — 19.30 : Wereldkampioenschappen wielrennen op de baan — 19.55 : De Weerman — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : 't Is maar een woord — 20.55 : Speelfilm : Die duivelse Lola, komedie met Tab Hunter en Ray Walston — 22.40 : TV-nieuws.

DONDERDAG

19.00 : De smokkelaars. 6e afl. : Richard weet te veel — 19.15 : Wereldkampioenschappen wielrennen op de baan — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : De Flintstones. 98e afl. : Fred de verschrikkelijke — 20.50 : Moed en karakter in de politiek. Vierde afl. : « David Webster » — 21.40 : Penelope — 22.05 : Gastprogramma. Het vrije woord : Lekenmoraal en -filosofie — 22.35 : TV-nieuws met een uitgebreid filmverslag over de voetbalwedstrijd Fenerbahce - Anderlecht, om de Beker van Europa, gespeeld op 8 september.

VRIJDAG

19.30 : Internationaal jeugmagazine — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Tienerklanken — 20.55 : Jackie Gleason Show — 21.45 : TV-nieuws — 21.50 tot 22.40 : Ten huize van Lode Baekelmans.

ZATERDAG

15.30 : Wereldkampioenschappen wielrennen op de baan - halve finales achtervolging beroepsrenners - finale stayers liefhebbers - finale snelheid dames - finale achtervolging beroepsrenners — 19.30 : Tijd voor u — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : De wijkagenten. 32e afl. : Het bezoek van de President — 20.50 : Sextet, internationaal variétéprogramma — 21.40 : Suspens. De kassabon — 22.40 : TV-nieuws — 22.45 : Atletiek. Samenvattende reportage van de finale heren om de Europese Beker te Stuttgart (1e dag).

MATTHIEU'S BEDDENBEDRIJF
TURNHOUTSEBAAN 102 BORGERHOUT — TEL. 35.17.83
Bijhuizen : Antwerpen : Diepestr. 84-86. Tel. : 31.01.18
Deurne : Califortlei 60. Tel. : 36.25.22
Begijnenstr. 39-41. Tel: 33.47.24

NATIONALE LOTERIJ

TREKKING OP 13 SEPTEMBER
SPECIALE HERFSTTRANCHE
60 MILJOEN fr. loten
HOGE LOTEN
van
10.000.000 fr.
2.000.000 fr.
1.000.000 fr.
520.000 fr.
58.005 LOTEN van
200.000 fr. tot 400 fr.
+49 troostloten
van 20.000 fr.
HET BILJET 200 fr.
HET TIENDE 21 fr.

DE VOLKSUNIE WEEKBLAD

Uitgave van de v.z.w. VOLKSUNIE

REDAKTIE :
Mr Fr. Van der Elst, Hoofdredakteur.
T. van Overstraeten, Redaktiesekretaris.
S. De Lie, Wim Jorissen, lic. W. Luyten, R. Mattheyssens, W. Cobbaut, M. Babylon, E. Slosse, dr L. Wouters, J. Dierickx. Leden.

Alle briefwisseling voor redaktie naar :
Rotatyp, Sylv. Dupuisl., 110 Brus. 7. - Tel. 23.11.98

Beheer :
Maurice Lemonnierl. 82 Brussel I. - Tel. : 11.82.16.
Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres.

Jaarabonnement : 220 F.
Halfjaarlijks : 130 F.
Driemaandelijks : 70 F.
Abonnement buitenland : 350 F.
Steunabonnement : 500 F. (minimum).
Losse nummers : 6 F.
Alle stortingen voor het blad op postrekening : 1476.97, Volksunie - Brus. I

Verantw. uitg. Mr F. Van der Elst, Beizegemstraat 20 Brussel 12.

ANTWERPEN

ANTWERPEN

Het voorlopig Bureel van de Kulturele Vereniging « Vlaanderen Eerst » Afd. Amadou, in spoedvergadering bijeengekomen maandag. 23 oogst, 's morgens, stellen vast dat de 38ste IJzerbedevaart, wat betreft opkomst en geestdrift, als een der meest gelukten mag beschouwd worden; betreuren de incidenten om en rond de preken en kerken aan de Vlaamse kust; schuiven de verantwoordelijkheid ervan uitsluitend aan het adres van de kerkelijke autoriteiten; solidariseren met betogers en veroordelen de pietluttigheid van het Belgisch Magistraat, vertegenwoordigd, in vele gevallen, door een Vlaams-vijandige kaste; maken een vergelijking tussen idealisme (Koksijde, Oostende) en vandalisme (De Panne) met de balans van aangehoudenen ter zake; eisen de onmiddellijke vrijlating van de aangehouden betogers.

ANTWERPEN-L.O.

Met het oog op een steeds stijgende propaganda ten gunste van de Vlaamse zaak organiseert de Vlaamse Kring Antwerpen L.O. op zaterdag 4 september e.k. te 20 uur een Herfstbal met attrakties en tombola in het lokaal « De Zeester », Wandeldijk, St. Annastrand. Deelneming in de kosten 20 fr. per persoon.

ANTWERPEN-ZUID

10 september 65, te 20 uur : bij de vernieuwing van uitbating van lokaal Amadou, nodigt het bestuur van sektie Zuid alle Volksunieleden uit op de feestviering.

De Volksunie-harmonie zorgt voor een passende serenade, terwijl onze senatoren dr Ballet en dr Roosens een gelegenheidstoespraak houden.

Wel echt een riem onder het hart van de Antwerpse Zuiderlingen, die steeds een passend lokaal zochten. Dus bij voorbaat allen hartelijk welkom.

BORGERHOUT

Op vrijdag 10 september e.k opent de Volksunie-afdeling Borgerhout haar nieuw werkjaar 65-66. Na een genoegdoend verlof, kan niemand beter dan volksvertegenwoordiger Drs. M. Coppieters ons brengen in een sfeer van arbeid en strijdvaardigheid die thans zo noodzakelijk is. Het onderwerp van die avond zal dan ook geheel in die lijn liggen nl. « Pleidooi voor een moderne partij », wat geen enkel VU-lid onberoerd kan laten.

Talrijk verwachten wij dan ook leden en simpatisanten op deze vergadering die zoals gewoonlijk plaats vindt op de tweede vrijdag van de maand, d.i op vrijdag 10 september te 20 uur 30 in ons lokaal De Nieuwe Carnot, Carnotstraat 60 te Antwerpen.

TE HUUR : nieuw, modern appartement te Malaga ; 1 slaapkamer, alle komfort. - Maanden : september, oktober en november. Telefoon : 011/67109.

BRASSCHAAT
Mosselfeestmaal.

Een mosselfeestmaal met attraktie en verrassingen heeft plaats op 25 september e.k 20 uur 15 in zaal Sporta Bredabaan 360, Brasschaat.

Kaarten tegen 50 fr. per persoon telefonisch aan te vragen op 51.81.66 ofwel in zaa. Sporta ofwel rechtstreeks te bestellen door overschrijving op rekening 194f van Volksunie bij Kredietbank Brasschaat.

te Koningshooikt bij Van de Wijngaert Leopoldplaats van 13 uur 30 tot 14 uur 30;

te Lier in café Eikenboom, Grote Markt van 14 uur 45 tot 15 uur 15.

Elke donderdag van de maand te Duffel bij Van Loven aan de kerk van 16 tot 17 uur.

EKEREN

Zondag 5 september 1965 kolporporteert onze propaganda-ploeg in Ekeren-Mariaburg. Al diegenen uit de omgeving die zondag voormiddag vrij hebben worden verwacht

Bijeenkomst aan café « Prins Albert », Kapelsesteenweg 617, Ekeren-Mariaburg te 9 uur 30 stipt.

WILRIJK

Algemene ledenvergadering.

Onze algemene ledenvergadering zal doorgaan op donderdag 9 sept. te 20 uur in Vlaams Huis « Lange Wapper » (hoek Heistraat Juul Moretuslei). Volksverteg. Hugo Schiltz komt spreken. Wij hopen dat alle leden aanwezig zullen zijn, te meer daar deze vergadering zal benut worden voor de verkiezing van drie nieuwe bestuursleden.

Dienstbetoon.

Het Algemeen Vlaams Vakverbond en de Vlaamse Ziekenkas houden zitdag in het Vlaams Huis « Lange Wapper » iedere zaterdag vanaf 10 uur 30 tot 12 uur 30.

Geitestoet.

Ter gelegenheid van het 1200-jarig bestaan van Wilrijk zal op 12 en 19 september a.s. te 15 uur een « Geitestoet » door onze gemeente trekken. (De verkiezingsstrijd van 1895 is er de schuld van dat Wilrijk een « Geitedorp » werd en de inwoners « geitekoppen »). Deze stoet is ontworpen door Frans Immerseel.

Wellicht zal voor vele Volksuniemensen uit het Antwerpse de « Geitestoet » een gelegenheid worden om kennis te maken met het Vlaams Huis dat geheten werd naar een van de hoofdfiguren uit de stoet : « Lange Wapper ».

LIMBURG

HALEN

De plaatselijke afdeling vergaderde op vrijdag 20-8-65; op de dagorde stond verkiezing en uitbreiding van het bestuur. Verschillende nieuwe elementen waren op de bijeenkomst aanwezig. Na een korte bespreking werd overgegaan tot de verkiezing van het bestuur. Als voorzitter werd eenparig verkozen, de heer Jacobs Gaston, Zelk 137. Halen, herkozen werd als sekretaris de Heer Kempeneers, schatbewaarder de Heer Goffens Maurits, leden Verhemeldonck, Jaak en Pieraerts Valeer.

De nieuwe voorzitter bedankte de Heer Guffens, aftredend voorzitter, voor het op gang brengen van de afdeling en stelde voor een bestuursvergadering te houden op zaterdag 4 september e.k. waarop de winterpropaganda zal besproken worden.

Gevr. fakturist(e) goed kunnende rekenen met machine en machineschrift. Schrijven redaktie onder D-22.

OOST-VLAANDEREN

MEETJESLAND

Sociaal dienstbetoon.

Op zaterdag 4 september e.k. zal volksvertegenwoordiger Dr. L. Wouters zitdag houden in ons nieuw « Vlaams huis », Stationsstraat 25, te Eeklo tussen 16 uur en 18 uur.

MERELBEKE

Kolportage.

Voor de kolportage te Gentbrugge zondag 5 sept. verzamelen wij te 9 uur in Berkenhof. Wij verwachten onze medewerkers allen op post!

« Weergalm ».

Het negende nummer van ons maandblad wordt verzonden door de werkvergadering van donderdag 9 september, 20 uur, in Berkenhof. Weer vragen wij alle helpers zich te voorzien van de nodige « apparatuur » als heftjes en dgl.

Zitdag.

Sociale zitdag op maandag 6.9 in Berkenhof, 20 uur.

Kernen.

Plaatselijke kontakten lieten ons toe eindelijk van wal te steken met kernen in Balegem en Bottelare.

Vrijwilligers voor deze en andere gemeenten in het kanton kunnen hun adres opgeven bij Piet De Pauw, Guido Gezellelaan 38, Merelbeke.

Financies.

Onze financiële apostelen worden verwacht op de werkvergadering van 9 september 20 uur, om een eerste afrekening te brengen

Steun kan immer worden bezorgd en is altijd welkom door storting op postrekeningnummer 8827.28.

Vlag.

Het Land van Rode zal zijn vlag inhuldigen op zaterdag 25 september, 20 uur, in Berkenhof te Merelbeke.

Spreker : Dr Leo Wouters.

Er wordt zoals altijd gezorgd voor muziek, dans en verrassingen. Houdt van nu af aan deze datum reeds vrij. Het wordt voor allen een eerste weerzien na het verlof.

Aktiekomitee.

Het plaatselijk Aktiekomitee begon zijn werking en verwacht van alle konsekwente Vlamingen medewerking.

Daarom zullen alle klachten, suggesties en aan te merken overtredingen kunnen gemeld worden aan één adres : Vlaams Aktiekomitee Merelbeke, Hundelgemse steenweg 228 te Merelbeke.

VOS-VTB

Met genoegen vernamen wij dat eindelijk in onze gemeente werk wordt gemaakt van een eigen VTB en VOS afdeling.

Belangstellenden worden door de organisatoren verwacht op dinsdag 14 september in zaal « De Drij Koningen », Dorp te Merelbeke.

Gaarne zetten wij al onze simpatizanten en leden aan dit initiatief te steunen.

WEST-VLAANDEREN

ASSEBROEK

Ook de afd. Assebroek voorziet de uitgave van een plaatselijk kontaktblad dit in samenwerking met de afd St Kruis.

Om dit blad leefbaar te maken zullen advertenties ten zeerste welkom zijn. Belangstellenden nemen daartoe kontakt met afd.-voorzitter Marc De Vriese, Tuinstraat 6, Assebroek.

BRUGGE

Zitdagen sociaal dienstbetoon.

In verband met de veranderingswerken in het « Breydelhof » zullen de aangekondigde zitdagen van de gekozenen Leys, Devriendt en Van In eerst aanvangen vanaf zaterdag 11 sep. a.s. (elke zaterdag van 11 tot 12 uur in het VU-sekretariaat op de 1ste verdieping van het lokaal « Breydelhof », J. Suveestraat 2, Brugge).

Ledenwerving.

De eerste helft van de maand september zal door alle afd. uit het arr. Brugge worden gebruikt om een intense ledenwerving te voeren.

Deze lidmaatschappen kunnen reeds gelden voor 1966.

KNOKKE-HEIST

Gemeenteraadslid Raf Declercs houdt zitdag elke zondagvoormiddag van 11 tot 12 uur (Lippenslaan 159, Knokke, tel. 626.77).

OEDELEM

Op zondag 12 sept. zal op de begraafplaats van Marcel Matthijs een zerk worden ingewijd. Onze leden en abonnenten zullen op die datum oud-kandidaat en oud-arr raadslid Marcel Matthijs niet vergeten.

OOSTENDE

Ingenieur J.A. de Ganck provincieraadslid, is te spreken : iedere woensdag om 20 uur 30 in café « Vlaams Huis », IJzerlaan 83, Diksmuide.

Op zondag 5 september 1965 om 11 uur te Merkem, café « De Nieuwe Markt ».

Op zondag 12 september 1965 om 11 uur te Oostkerke, café « In 't Oud Gemeentehuis ».

Op zondag 19 september 1965 om 11 uur te Beerst, café « De Vlaamse Leeuw ».

Op zondag 26 september 1965 om 11 uur te Woumen, café «Nieuw Woumen ».

ST KRUIS

Dezer dagen verscheen nr 5 van het afd.-blad « Vrij en Vrank »; uit St. Kruis werden ook verschillende nieuwe leden en abonnementen gemeld.

ST MICHIELS

Ter gelegenheid van de IJzerbedevaart en de inhuldiging van de Nieuwe IJzertoren, stak het plaatselijk bevlaggingskomitee nogmaals de handen uit de mouwen en bewees daarmee dat St Michiels in een handomdraai « onder de leeuw » kan gezet worden.

Verlof : BLANKENBERGE

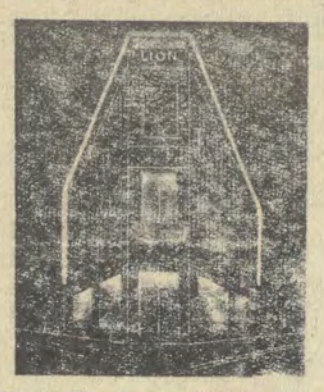

Cafe-Restaurant-Pensioen
RUBENSHOF
Weststraat 79
Telefoon (050)41571
Vlaamse gezelligheid

SCHUIMRUBBERMATRASSEN
met
Gebreveteerde
bedekkingslagen
RESSORTMATRASSEN
(Brevet : 529738)
met
Gebreveteerde karkassen

fabrieken "STAR"
(Brevet : 512767)
TE ZELE (O.-VL.)
GEWATTEERDE BEDSPREIEN
WOLLEN DEKENS
Tel. (052) 44641 en 44642.
Indien U geen verkoper in uw omtrek kent, stuur ons een kaartje en we de dichtst bijgelegen verzenden U het adres van koper Star Zele.

DORTMUNDER
Thierbrauhof I
te Leuven
Alle zater- en zondagen
Opper Beieren orkest.
Stemming - plezier.
Alle dagen, 's middags en 's avonds beste keuken, niet duur.
Vanaf 's morgens tot 's nachts koud buffet en koffie.
Bijzonder ingericht voor groepsreizen scholen enz...
Parking voor honderden autobussen en auto's.
Alles prima verzorgd en goedkoop.

DORTMUNDER
Thierbrauhof II
Groenplaats 33 te Antwerpen
prima koud buffet.
Open dag en nacht.
Zalen voor vergaderingen, enz.
Staf Wouters
aan de tapkraan.
DORT-BIERKELDER
Oude Markt 22 Leuven.
Schoonste bierkelder van het land.

■

Niet vergeten dat men in de drie lokalen de echte Dortmunder Thierbrau drinkt met de 2 Hertjes.

DORT THIERBRAUHOF III
langs autosnelweg Antwerpen-Aken, Tessenderlo.

DORT THIERBRAUHOF IV
Autosnelweg Aalst,
Café-rest. (1000 pl.)
Ruime parkeergelegenheid

Aanbevolen Huizen

HERBERGEN

Bezoek het « Vee huis »
te St-AMANDS a.d. Schelde
Mosselen - Paling
Uitbater : Jan Brugmans

Geniet van de lekkere koffie « De Olifant »
in het Vlaams Huis
« PETER BENOIT »
Franrijklei 8, Antwerpen

Op doorreis te Aalst : bezoek het Vlaams Huis
« DE VRIENDSCHAP »
Kerkstraat 9
(bij de Grote Markt)

Bar - Bowling - Buffet
OOSTHOEK
Oosthoekstraat 17
KNOKKE - Tel. 63.811

VLAAMS HUIS
IJzerlaan 82 Tel. (051)50749
DIKSMUIDE
Uitbater Leo Vreese
Feestzaal voor groepen

ELEC. APPAR.

Vermindering vr lezers VU
Huish. App. - Radio-T.V.-bandopnemers...
37.92.57 ELAGRO 38.74.68
De Damhouderstr. 23, Ant.

BOUWEN - WONEN

De specialist der standaarddeuren
J. LEEMANS Deurne Z.
Van Havrelei 70 T. 35.63.17
Agent : De Coene, Kortrijk

Plastic vloer en trapbedekkingen. Deliflex - Tapiflex enz. Inlichtingen :
Claessens-Cornelis Schutstr. 18, Deurne. T. 36.13.12

Voor uw modern interieur
EURO-DOMI
Kruidtuinlaan 6, Brussel
met Geschenken-kelder

Bouw-, veranderings- en herstellingswerken
SEGERS Adriaan
Steynstraat 187
Hoboken - Tel. (03) 37.43.81

BOEKEN - TIJDSCHR.

Voor al uw Vlaamse lektuur
EEN ADRES :
Boek- en dagbladhandel
Paul BEQUET
Nassaustraat 6. Antwerpen

HOTEL - RESTAURANT

BLANKENBERGE
« Rubenshof »
Weststr. 79, T. : (050)41571
Lokaal Volksunie
Kamers-pension

« Vlaams Huis » Knokke
Kamers - vol. pension - gezellige sfeer
Vermindering v. groepen.
Elisabethl 105, Tel. 632.70

Vlaams Huis Breughel
de Smet de Naeyerlaan 141
BLANKENBERGE
Telefoon : (050)41637
Vol. Pension - 30 kamers

MIDDELKERKE
« Vlaams huis Were Di »
de Smet de Naeyerlaan 19
Gezellige Vlaamse sfeer

UURWERK

Zwitserse uurwerken
bij meester uurwerkmaker
SLAETS
Dewinterstr. 11, Oudergem
T. 72.45.43. Terminus tr. 35
10 % korting v. leden V.U.

SLOTKOMMENTAAR

DE derde zondag van augustus valt in de periode die, van politiek standpunt uit gezien, steeds de kalmste van het jaar is. De parlementaire aktiviteiten liggen stil, een paar ministers werken aan hun begrotingen ; de overgrote meerderheid der mensen die het binnenlands nieuws maken, slijten hun tijd in binnen- en buitenlandse vakantieoorden. Dit totaal gebrek aan politiek nieuws is een der redenen waarom de kranten telkenjare zo veel en zo lang kommentaar wijden aan de IJzerbedevaart. Deze manifestatie zou door haar omvang ook in periodes van politieke hoogkonjunktuur grote titels in de pers krijgen ; de komkommertijd is echter de voornaamste oorzaak van de langademigheid der IJzerbedevaartkommentaren in de bladen van voor- en tegenstanders.

Als weekblad hollen wij natuurlijk telkens zeven volle dagen achter het nieuws aan : waar de dagbladpers sinds een achttal dagen over Diksmuide praktisch uitgeschreven was, zijn wij slechts aan ons tweede kommentaar toe.

Dat heeft, naast grote nadelen, het voordeel dat wij inmiddels toch reeds duidelijk de krachtlijnen van het kommentaar hebben kunnen vaststellen.

WAT ons telkenjare weer verbaasd, is het totale onbegrip dat de franstalige kranten t.o.v. de IJzerbedevaart aan de dag leggen. Gewoonlijk verslaan ze de gebeurtenis op een wijze, die alle rekords van non-objektiviteit en stompzinnigheid breekt. De lezer van de meerderheid der Waalse en Frans-Brusselse kranten wordt in de heilige overtuiging gelaten dat te Diksmuide een stel gelaarsde fanatiekers in uniformen «de triste mémoire » hun tijd verdoen met het verorberen van hele reeksen tegenstrevers. In het beste geval verneemt hij, dat in de Menapische moerassen een bijeenkomst gewijd werd aan het slaken van de kreet «la mouette vole-t-elle, tempête sur mer» en andere folkloristische bezigheden. In een uiterst zeldzaam geval geeft een franstalige journalist zich wel even de moeite, te erkennen dat de Vlaamse soldaten in 1914-1918 niet zo heel goed behandeld werden maar dat er sindsdien toch geen reden tot klagen meer is, zodat de IJzerbedevaart een spijtig anachronisme moet worden genoemd.

Deze jaarlijkse kommentaren verbazen ons nog steeds, doch ergeren ons al lang niet meer. We onthouden er vooral steeds uit dat Diksmuide en Neufchateau of Verviers op de wereldbol tot één enkel puntje bijeengeschrompeld liggen, maar in werkelijkheid gescheiden zijn door tienduizenden lichtjaren. En we voegen er aan toe : niet door de schuld van de Vlamingen. De voorlichting van de Vlaamse pers over Wallonië is doorgaans stukken beter dan omgekeerd.

DE buitenlandse kommentaren zijn voor ons een bron van telkens wederkerende ergernis. Het aantal stommiteiten dat we ook dit jaar in bladen met internaionale reputatie en standing hebben gelezen, is enorm. Het leert ons twee dingen. Ten eerste dat de meeste grote buitenlandse kranten Brussel en België geen buitengewoon interessante observatiepost vinden en weinig inspanningen doen om er behoorlijk vertegenwoordigd te zijn. Ten tweede dat dientengevolge het buitenland over ons wordt voorgelicht via een stelletje korrespondenten van het tweede knoopsgat, dat ofwel zijn karig Belgisch journalistenloon aanvult met wat buitenlandse deviezen ofwel zijn berichten schrijft aan de hand van knipsels uit de « Brusselse » pers.

WE menen dat het tijd wordt, dat aan deze ergernis een einde wordt gesteld. Aangezien herhaaldelijk en niet alleen door ons werd vastgsteld dat de buitenlandse berichtgeving over België en speciaal over Vlaamse aangelegenheden archislecht is, zou er eindelijk eens (door de kultuurverenigingenn, door de V.V.B. ?) een ernstige poging moeten worden gedaan om een degelijk Vlaams persagentschap op poten te zetten, dat niet alleen objektieve maar tevens vlotte, moderne en leesbare voorlichting aan de buitenlandse pers zou doorgeven en dat de buitenlandse bladen om de haverklap met rechtzettingen en terechtwijzigingen bombardeert. Jaar-in jaar-uit krijgen wij van tientallen Vlamigen in het buitenland afschrift van brieven die zij aan redakties van kranten stuurden en waarin zij verkeerde voorstellingen trachtten recht te zetten. Deze taak kan niet langer overglaten worden aan de goede wil van enkele emigranten ; er ligt daar een grootse taak vor de georganiseerde apolitieke Vlaamse beweging, die trouwens over de middelen daartoe beschikt.

In de regel zou trouwens op grote budgetten zoals dat van een IJzerbedevaart meer moeten uitgtrokken worden voor dit werk van voorlichting en rechtzetting.

DE objectiviteit van de Vlaamse dagbladpers zelf staat gewoonlijk in verhouding tot het klimaat van de bedevaart, tot de min of meer scherpe toon van de redevoeringen, tot de kleinere of grotere kracht en nadruk waarmee een eisenprogramma wordt verdedigd.

Na een « brave » bedevaart doen zelfs anti's doorgaans een poging om het « verschijnsel Diksmuide » - want dàt is het volgens hen, en niet eenvoudig een manifestatie die door bewustzijn gedragen wordt - wat objektiever bekijken. De redenen worden dan opgesomd waarom men zelf mijlenver van de IJzerbedevaart staat, maar men is niet karig met zijn tevredenheid over het feit dat een «begrijpelijk verschijnsel» gelukkig dit jaar in het goede spoor is gebleven.

DAARNAAST zijn er de pro-bedevaartbladen. « Pro » is een ietwat ongelukkige bepaling, omdat een deel van die bladen slechts welwillende kommentaar en ruime plaats aan de gebeurtenis wijdt omdat het lezerspubliek - goeddeels bestaande uit bedevaarders - zulks verlangt. Ook bij hen staan onverdeelde goedkeuring en daverend applaus aan de inrichters doorgaans in verhouding tot de braafheid en de « gevaarloosheid » van de bedevaart..

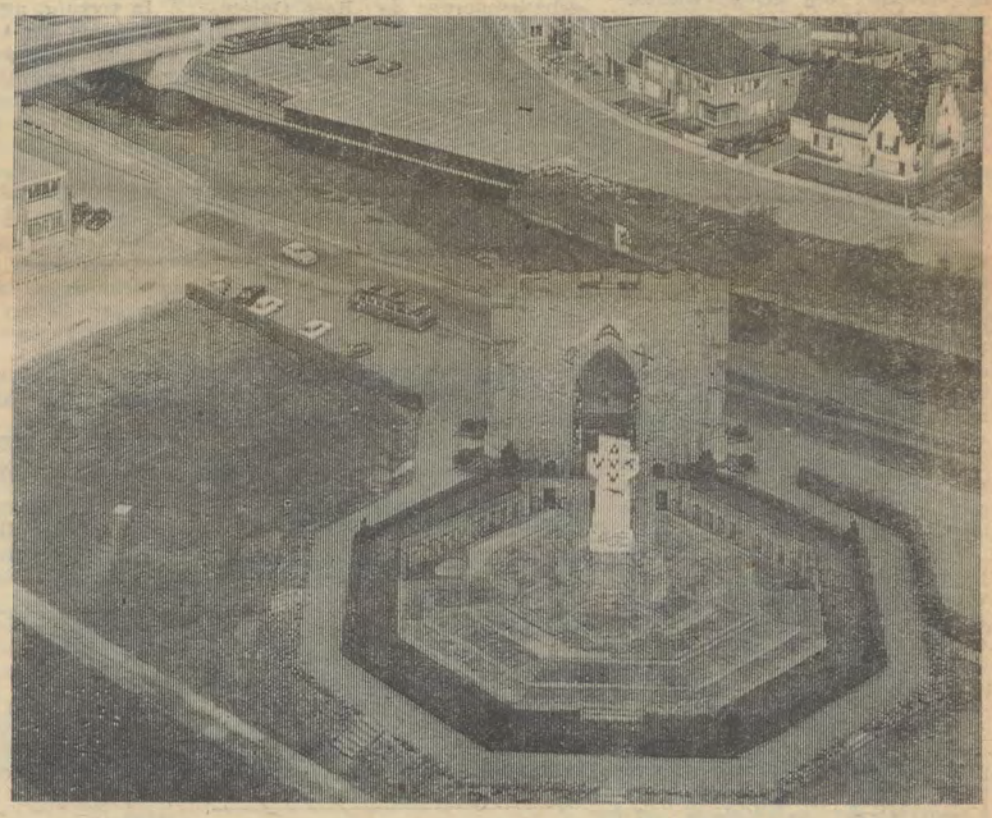

De leden van het IJzerbedevaartkomitee zouden er goed aan doen, zich dit voor ogen te houden als zij - tevreden om de geleverde prestatie - de welwillende toon van de «goedmenende » pers doornemen.

WAT ons betreft, wij geloven niet dat de tienduizenden naar Diksmuide komen om er een «feest» mee te maken. Wij onderschatten het oordeelsvermogen van de doorsneebedevaarder niet en - lang genoeg naast hem gestaan hebbend - vergissen wij ons ook niet in zijn verwachtingen. Hij beseft volkomen dat hij in de IJzervlakte op een tragische grond staat en hij reikhalst dan ook wel niet naar een feestelijk franje rond de plechtigheid. Hij verlangt eenvoudig, dat in Diksmuide telkenjare zeer duideljke taal zou worden gesproken. En gegeven het Belgische feit zoals wij dat vandaag nog steeds beleven, kan die duidelijke taal niets anders dan harde taal zijn.

DE bedevaarder verwacht vooral richtlijnen. Hij wenst te vernemen, welke de grote krachtlijnen zijn van de Vlaamse beweging in het lopende jaar. Hij wenst zich geschraagd te zien in zijn verzetswil tegen de ernstige bedreigingen van het ogenblik. En vooral : hij schroomt er zeker niet voor, dat de ware verantwoordelijken zouden worden aangeduid en aan de kaak gesteld ?

Verwacht hij dan politiek op de IJzerbedevaart ? Partijpolitek stellig niet. Politiek in de bredere zin echter wel.

Wie even een vergelijking wil maken tussen de aantallen deelnemers op de verschillende bedevaarten van de jongste vijftien jaar, beseft volkomen dat de grootste opkomst steeds samenviel met verhoogde spanning op het gebied der Waals-Vlaamse tegenstellingen.

Zo zal het in de toekomst zeker zijn. Men kan niet ieder jaar een toren inhuldigen. Men kan echter ieder jaar tienduizenden met een zeer dudelijk strijdparool en met zeer duidelijke objektieven terug naar huis laten gaan.

Laat ons besluiten op een zeer positieve noot : de toespraak namens de jeugd was dit jaar uitzonderlijk goed. Dergelijke taal uit de mond van een verantwoordelijke uit een kristelijke organisatie is een gelukkig teken voor de toekomst. Een toekomst die - zoals Adiel Debeeuckelaere het zegde - te Diksmuide voortaan meer en meer aan de jeugd is.

T. Ceulemans.

AUTOMOBILISTEN · V.U.-MANNEN
voor de electriciteit van uw wagen
voor uw batterijen
WENDT U IN VOLLE VERTROUWEN
TOT DE GEKENDE SPECIALISTEN
VAN HOECKE EN ZOON
Vrijwilligerslei 13 — Mariaburg.
TELEFOON : 74.38.92.
BATTERIJEN = EIGEN FABRIKAAT
— 30 % KORTING — 2 JAAR VOLL. WAARBORG.

Interfonie
Geluidsversterking in de perfektie voor ...alen reklamewagens kerken huismers enz...
OPGELET: Adresverandering
"DE GELUIDSBRON"
Lange Leemstraat 32
ANTWERPEN Tel. : 33.04.95
...adio T.V. draagbare radiotoestellen platendraaiers Wij vertegenwoordigen enkel merken van de hoogste hoedanigheid — Bandopnemers vanaf 2.250 F tot 117.000 F
Op vertoon van deze aankondiging genie U speciale voorwaarden.